

Tidskriften **Kuba**

NUMMER 3 – 2026

STOR
FIDELSPECIAL

MEDIA, VENEZUELA
OCH KUBA

VALET I PERU
OCH FRAMTIDEN

RAPPORT FRÅN
HAVANNA

ETT AVSLÖJANDE
FRÅN CIA

RECENSIONER
OCH KULTUR

FIDEL CASTRO RUZ 1926-2026

En mänsklighetens gigant fyller 100 år

Svensk-Kubanska Föreningen

svensk-kubanska.se

Fidel Castro, en förkämpe för nationellt självbestämmande och socialism.

Tidskriften Kuba ger saklig information om Kuba, dess samhällsutveckling, vardagsliv, ekonomi, kultur, internationellt samarbete och solidaritet, samt om det progressiva Latinamerika och dess relationer till omvärlden.

Besöksadress och postadress:

Tegelviksgatan 40
116 41 Stockholm

Telefon: 08 - 31 95 30

E-post: info@svensk-kubanska.se

Webbsida: svensk-kubanska.se

Prenumeration Tidskriften Kuba

Tidskriften ges ut fyra gånger per år och ingår i föreningsmedlemskapet.
Endast prenumeration.....200 kr/år
Utlandsprenumeration.....300 kr/år

Medlemsavgifter

Ordinarie.....300 kr/år
Pensionärer, studerande, arbetslösa och ungdomar under 20 år..150 kr/år
Familjemedlemskap.....450 kr/år
Stödmedlemskap.....400 kr/år

Medlemsavgift och övrigt stöd inbetalas via:

Plusgiro 40 54 11-0
Swish 123 589 09 75

Ansvarig utgivare Anna Assarsson
Redaktör Hannes Pakarinen
Redaktionsmedlem Zoltan Tiroler
Redaktionsmedlem Inka Persson
Redaktionsmedlem Claudia Velásquez

redaktionen@svensk-kubanska.se

Om inte annat anges svarar redaktionen för text, översättningar och redigering.

Foto omslag: Cubadebate

Foto baksida: Museo de la Revolución

Layout: Hannes Pakarinen

Tryckeri: Åtta 45 Tryckeri AB

ISSN 1402-8638

Pressläggning nr 3/2026
13 augusti 2026

INNEHÅLL

- 4 Ledare: Fidel 100 och SKF 60 år
Ledarredaktionen
- 6 Tal på FN:s millenniemöte 2000
Fidel Castro
- 7 Fidel Castro:
medkännande revolutionär
Alice Walker
- 9 Till nioårsdagen av
Fidels bortgång 2025
Ignacio Ramonet
- 12 Bildspecial: Foton från Fidels liv
- 14 Fidel och jag
Maria Sandblad
- 16 Bevingade citat från Fidel
- 17 I väst har ingen problem
med aggression och terror
Andi Olluri
- 18 Colombia – in i mörkret
La Jornada
- 19 Fujimori och framtiden
Claudia Velásquez

OM FÖRENINGEN

Svensk-Kubanska Föreningen är en partipolitiskt obunden förening med målsättningen att stödja den socialistiska revolutionen på Kuba och de latinamerikanska folkens kamp mot imperialismen; att vara en del i den anti-imperialistiska kampen i Sverige; att främja de vänskapliga, kulturella och ekonomiska förbindelserna mellan Sverige och Kuba; att i detta syfte sprida information om förhållandena på Kuba och skapa bästa möjliga kontakter mellan folken i respektive länder.

Med undantag för ledaren, återspeglar artiklarna i Tidskriften Kuba inte nödvändigtvis Svensk-Kubanska Föreningens ståndpunkter.

På Svensk-Kubanska Föreningens hemsida publiceras dagliga uppdateringar om läget på Kuba och i övriga Latinamerika. Följ länken nedan för att läsa exklusiva artiklar!
svensk-kubanska.se

- 20 Recension: Runt Kuba med Jan Strömdahl
Bo Johansson
- 21 CIA bekräftar: inget valfusk i Venezuela
Hannes Pakarinen
- 22 Rapport från Havanna
El Vikingo
- 24 Los VanVan på turné!
Maria Sandblad
- 25 Den bästa dagen i mitt liv
Yeilén Delgado Calvo
- 26 MediCubaEurope stärker sitt arbete
Zoltan Tiroler
- 27 Palestina, Fidel och Kuba
TeleSUR
- 28 Notiser från Vårt Amerika
- 30 Smått & Gott
- 31 Kontaktinformation
Svensk-Kubanska Föreningen

Bild: 5septiembre.cu

Bild: Wikimedia Commons

Bild: Prensa Latina

Bild: MediCubaEurope

Redaktionsspalten

HANNES PAKARINEN
REDAKTÖR

Den 13 augusti 2026 var det exakt 100 år sedan Fidel Castro Ruz, ledaren för den kubanska revolutionen 1959, föddes i den lilla staden Birán i östra Kuba. Detta jubileum högtidlighålls av alla som stödjer de förtryckta folkens kamp för befrielse och självbestämmande – och inte minst av oss på Tidskriften Kuba.

Fidel var på många sätt själva bilden av den kubanska revolutionen. Under den sex år långa revolutionära kampanjen (1953-1959) och senare som mångårig statsminister och president var han en inspiration för alla de hundratusentals kubaner som kämpade, levde och dog för det kubanska folkets rätt att själva styra över sin ekonomi, sitt samhälle och sin framtid.

Lika mycket som han inspirerade frihetskämpar runt om i världen satte han skräck i imperialisterna. Att Fidel utsattes för över 600 mordförsök signerade CIA är välkänt, likaså att han utmålades som en brutal diktator medan han levde och att så sker än idag. Ett sådant gensvar från "den fria världen" får man endast om man är ett verkligt hot.

Med anledning av Fidels 100-årsdag bjuder vi i detta nummer på en stor Fidel-special (s. 6-16), med allt från poesi, bilder och citat till minnen från personer som träffat Fidel Castro. Vi bjuder också in alla som vill hylla Fidel (och Svensk-Kubanska Föreningen, som fyller 60 i år) till en jubileumsfest den 10 oktober (se bak-sida).

Självfallet erbjuder vi även vår sedvanliga blandning av kommenterande texter, kultur och nyheter från

resterande Latinamerika. I detta nummer hittar du bl.a. en artikel om de etablerade mediernas förhållnings-sätt till Kuba (s. 17), en kommentar på fascisterna och diktatorsavkomman Keiko Fujimoris valseger i Peru (s. 19) och ett avslöjande från – hör och häpna – CIA om det påstådda valfusk i Venezuela (s. 21). Vi publicerar även en recension av Svensk-Kubanska Föreningens senaste bokpublicering: loggboken från en runtsegling av Kuba, skriven av vår mångåriga medlem Jan Strömdahl (s. 20).

Hösten närmar sig med stormsteg. Vi på redaktionen för Tidskriften Kuba hoppas att detta nummer blir trevlig läsning under mysfilten, när dagarna blir kortare och kyligare. Om inte annat kan man värma sig genom att tänka på Fidel Castros stora gärning för Kuba – och för hela mänskligheten.

60 ÅR
I SOLIDARITET MED
KUBA
Svensk-Kubanska Föreningen
1966 - 2026

Det är ett jubileumsår i år! Bild: Svensk-Kubanska Föreningen

LEDARE: Fidel 100 och Svensk-Kubanska Föreningen 60 år!

LEDARREDAKTIONEN

Detta nummer av Tidskriften Kuba ägnas till stor del åt Fidel Castro, det då han den 13 augusti skulle ha fyllt 100 år. Fidel gick bort 2016, 90 år gammal, och har satt ett outplånligt avtryck på nutidshistorien. Hans livsverk är imponerande.

Inte bara lyckades han med att leda en segerrik revolution mot den USA-stödda och korrupta Batistadiktaturen. I fem decennier stod han i spetsen för ett litet och resursfattigt land, utsatt för ständig aggression från supermakten, och som trots fiendskapen från grannen i norr lyckades nå häpnadsväckande framgångar:

Bäst i världen på ekologisk långsiktig hållbar utveckling, enligt WWF.

Ett föredöme när det gäller att bekämpa hunger, enligt FN. Ett föredöme när det gäller skydd av barn, enligt UNICEF. Det bästa landet i Latinamerika att vara barn i, enligt Rädda Barnen och ett "paradis för barn", enligt WHO.

Latinamerikas bästa utbildningssystem, enligt Världsbanken.

Analfabetismen utrotad inom ett par år efter revolutionen.

Ett hälsovårdssystem som blev ett föredöme för hela världen.

Inga gatubarn, ingen organiserad brottslighet och den lägsta kriminaliteten i Amerika.

Lägre barnadödlighet, lägre mödradödlighet och högre medellivslängd än det rika, kapitalistiska USA.

Minst lika imponerande har Kubas internationella solidaritet varit, revolutionens adelsmärke och något som gjort Kuba till en moralisk världsmakt. Den har framhållits av många, bland dem Nelson Mandela. Kubas bidrag för att störta det vidriga apartheid-systemet var avgörande.

Kubas läkare har räddat livet på miljontals människor och synen, också det på flera miljoner. Kuba har alfabetiserat människor i dussin-

tals länder och ger gratis utbildning till tusentals fattiga studenter från hela världen.

Trots det eller, mer korrekt, på grund av det, utsattes Fidel och hans Kuba för en ständig smutskastnings- och undermineringskampanj. För de härskande kan aldrig acceptera ett lyckat exempel på alternativ till det system som idag förstör miljö och människor. Ett ruttet system som skapar enorma klyftor mellan fattiga och rika. Ett system som leder till krig; död för de många, profit för de få. Det är för att Kuba visar att en annan väg är möjlig som hatet är så glödande rabiatt från borgare och imperialister. Samtidigt är det just därför Fidel och Kuba älskas, beundras och får stöd från så många runt om i världen. Människor som gör motstånd och kämpar, oavsett var, ser Fidel och Kuba som en inspirationskälla.

Reaktionen lyckades aldrig besegra Fidel. Invasion, kemisk och bakteriologisk krigsföring, sabotage, terrorism, den mördande blockaden... allt stod Fidel och Kuba emot. Närmast

patetiska blev de glädjedemonstrationer som hölls i Miami (var annars) efter Fidels död. Den hatiska Miami-maffian hade misslyckats med 638 mordförsök. Nu dog Fidel en naturlig död i en ålder av 90 år, obe-segrad.

Under den fascistiska Trump-regimen är Kuba i blickpunkten för USAs sanktioner och interventionsplaner. Kubanerna utsätts för enorma påfrestningar, barn och gamla dör, propagandan intensifieras. Många av de landvinningar som Kuba gjort har utplånats av USA. Men Kuba står fast. De idoga försöken att från USA få igång en protestvåg har hittills kapitalt misslyckats. Varje dag som den socialistiska ön står emot aggressionen är en seger.

Det finns mycket att lära av Fidel. Vi vill framhålla två saker:

Hans betoning av enighet. Helt avgörande för Kubas motståndskraft är att ingen lyckats splittra kubanerna i olika fraktioner. "Revolution är enighet, är självständighet, är att kämpa för våra drömmar om rättvisa för Kuba och för världen, vilket är grunden för vår patriotism, vår socialism och vår internationalism." Enigheten har varit en förutsättning för att den socialistiska ön finns kvar.

Fidels järnvilja och att aldrig ge upp, även om oddsen varit till synes omöjliga. När båten Granma avseglade från Mexiko, med 82 man ombord, sa Fidel: "Om vi ger oss av när vi fram; om vi når fram, går vi in; om vi går in, segrar vi." När Granma angjorde, eller snarare kap-sejsade, i östra Kuba dödades de flesta inom de närmaste dagarna av Batistas militär. När Fidel samlade ihop det dussintal som återstod visade det sig att gruppen bara hade fem gevär. "Och jag har två... sju! Nu vinner vi kriget!" När Sovjetblocket upplöstes, och Kuba i ett slag förlorade sina allierade, förutspådde alla experter ett snart sammanbrott också för Kuba. Men inte Fidel. Trotsigt deklarerade Fidel: "Vi kommer inte att ge upp. Om vi står emot, kommer vi att segra." och "Sovjetunionen kan försvin-

Solidariteten med Kuba växer! Bild: Achim Rödner

na, men inte den kubanska revolutionen."

Denna obotliga optimism (realism?) behövs inte minst nu, när Kuba är utsatt för de svåraste prövningarna sedan segern 1959.

Det är lätt att drabbas av depression när fascismen intar regering efter regering, och när EU motståndslöst följer, eller hejar på, föhrern i Vita Huset. Då behöver vi lite av Fidels okuvliga optimism. Tiderna kommer att förändras. Ett bra tillfälle att stärka framtidstron blir när vi firar Fidels 100 år och Svensk-Kubans 60 år den 10 oktober i Göteborg. Vi ses väl där?

PS: SD, CRD, Tidögänget och Kuba

"Kuba har under lång tid gett stöd åt terroristorganisationer och efterlysta individer. USA har klassificerat landet som en statlig sponsor av terrorism. Kubas agerande har en destabiliserande effekt i Latinamerika och i vidare internationella sammanhang." Är det Marco Rubio som talar? Nej det är SD och Mikael Weichel som vill att Sverige ska förklara Kuba som "statlig sponsor av terrorism" och att Sverige ska bryta de diplomatiska förbindelserna med Kuba. Det är 25:e gången på bara de senaste månaderna som SD hetsar mot Kuba i riksdagen. Är det i svenska folkets intresse? Knappast. Men vissa gör vad som helst för att

fjäska för fascistregimen i Washington. Och kanske få stöd därifrån som så många andra högerextremister.

Svenska (?) Civil Rights Defenders, CRD, vill inte vara sämre. Med finansiering från USA gäller det att uppfylla förväntningarna. Så går CRD ut i augusti 2026 och talar nostalgiskt om de USA-inspirerade upplopp som ägde rum i Kuba under pandemin 2021. Trots idoga ansträngningar lyckades inte anti-kubanerna att få till något upprepande till fem-årsjubileet. Men CRD kör på med sina lögnar om "fredliga demonstranter", och illustrerar det hela med ett foto. Inte på påstådda regeringsfientliga demonstranter, utan ett foto på människor som stöder regeringen!

Slutligen Tidögänget som i dagarna lanserat ett flerårsprogram för Kuba. Pengarna ska gå till att främja marknadsekonomi, privatiseringar och stöd till grupper som är emot Kubas regering. Inte ett öre får gå till Kubas sjukvård eller utbildningssystem. Men dessa områden prioriterar man ju inte i Sverige heller. Alltså tio svenska miljoner för att stödja USA:s folkmordspolitik.

Ingen, säger ingen, av ovanstående nämner USA:s ekonomiska belägring. Deras tystnad är talande. Men vår solidaritet kan de inte tysta.

FIDEL CASTRO 100 ÅR

Fidel Castro skulle ha blivit 100 år 2026. Bild: Granma

Tal på FN:s millenniemöte 2000

FIDEL CASTRO

Tystnaden hade lagt sig över FN:s generalförsamlingssal den 6 september 2000 under millennietoppmötet. En nedräknande klocka visade fem minuter, den tid som varje talare hade till sitt förfogande.

För Fidel, som hade rekordet för det längsta talet i FN (269 minuter), hållet den 26 september 1960, skulle begränsningen utgöra en utmaning. Kanske trodde vissa att Fidel var i knipa och undrade vad han skulle göra. Plötsligt såg de honom ta fram en näsduk och täcka klockan, något som aldrig tidigare skett i FN:s historia. Salen bröt tystnaden med ett allmänt skratt.

Fidel klarade utmaningen. Låt oss njuta av det:

Excellenser: I vår värld råder kaos både inom och utanför gränserna. Blinda lagar presenteras som gudomliga normer som kommer att bringa den fred, ord-

ning, välfärd och säkerhet som vår planet så väl behöver. Det är vad de vill få oss att tro.

Tre dussin utvecklade och rika länder som monopoliserar den ekonomiska, tekniska och politiska makten samlas här med oss för att erbjuda oss fler av samma recept som bara har gjort oss allt fattigare, mer exploaterade och mer beroende.

Det talas inte ens om att radikalt reformera denna föråldrade institution, som föddes för mer än ett halvt sekel sedan, när det bara fanns ett fåtal oberoende länder, och omvandla den till ett organ som verkligen representerar alla världens folks intressen utan att någon har den irriterande och odemokratiska vetorätten, och inleda en sund process som innebär en utvidgning av antalet medlemmar och representativiteten i säkerhetsrådet som ett verkställande organ underordnat generalförsamlingen, som bör fatta beslut i så viktiga frågor som intervention och användning av våld.

Man måste med all bestämdhet hävda att principen om suveränitet inte kan offras för en exploaterande och orättvis ordning där en hegemoniell supermakt, med stöd av sin makt och styrka, försöker bestämma allt. Det kommer Kuba aldrig att acceptera.

De grundläggande orsakerna till de nuvarande konflikterna ligger i den fattigdom och underutveckling som råder i de allra flesta länder och i den ojämlika fördelningen av rikedomar och kunskap som råder i världen. Man får inte glömma att dagens underutveckling och fattigdom är en följd av kolonialmakternas erövring, kolonisering, förslavning och plundring av större delen av jorden, imperialismens uppkomst och de blodiga krig som utkämpats för att dela upp världen på nytt. Idag har de en moralisk skyldighet att ersätta våra länder för den skada de åsamkat dem under århundraden.

Mänskligheten måste bli medveten om vad vi har varit och vad vi inte

FIDEL 1926-2026

Kuba

kan fortsätta att vara. I dag har vår art förvärvat tillräckliga kunskaper, etiska värderingar och vetenskapliga resurser för att gå in i en ny historisk etapp av verklig rättvisa och humanism.

Ingenting av det som finns i den ekonomiska och politiska ordningen tjänar mänsklighetens intressen. Det är ohållbart. Det måste förändras. Man behöver bara komma ihåg att vi redan är mer än 6 miljarder invånare, varav 80 procent är fattiga. Årtusenden gamla sjukdomar i tredje världens länder, såsom malaria, tuberkulos och andra lika dödliga sjukdomar, har inte besegrats. Nya epidemier som aids hotar att utrota hela nationers befolkning, medan de rika länderna investerar enorma summor i militärutgifter och lyx, och en glupsk skara spekulanter handlar med valutor, aktier och andra verkliga eller fiktiva värdepapper för summor som uppgår till miljarder dollar varje dag. Naturen förstörs, klimatet förändras inför ögonen på oss, vattnet för mänsklig konsumtion förorenas och blir en bristvara; haven ser sina livsmedelskällor för människan sina; livsviktiga icke-förnybara resurser slösas bort på lyx och fåfänglighet.

Alla förstår att FN:s grundläggande mål i det brådskande århundrade som nu börjar är att rädda världen inte bara från krig utan också från underutveckling, hunger, sjukdomar, fattigdom och förstörelse av de naturresurser som är nödvändiga för människans existens. Och det måste göras snabbt, innan det är för sent!

Drömmen om att uppnå verkligt rättvisa och rationella normer som styr människans öde verkar omöjlig för många. Vår övertygelse är att kampen för det omöjliga måste vara mottot för denna institution som idag för oss samman!

Tack så mycket.

Fidel Castro: medkännande revolutionär

ALICE WALKER

Den legendariska amerikanska författaren och poeten Alice Walker skrev detta inför Fidel Castros 90-årsdag 2016.

Fidel Castro är den mest extraordinära person jag har mött, vare sig det gäller i verkliga livet, historien eller fiktionen. Det är en gåva att ha fötts under hans tid och att få bevittna hans mod, intelligens, djärvhet och kvickhet. Han är en revolutionär i såväl känsla som i tanke.

Det finns en spännande bakgrundshistoria till hur jag kom att "träffa" Fidel, men jag kommer inte att gå in på den här: men där var jag, för flera år sedan, när jag var arton, på resa i ett pittoreskt träpaneltåg djupt inne på Krim, medan jag läste hans fängslade bok *Historien ska frikänna mig* om hur och varför han blev revolutionär. Det är en fängslade redogörelse för hans ansträngningar att befria sitt folk från en förkrossande diktatur, skriven strax innan han tillfångatogs och ställdes inför rätta för att ha gjort det.

Jag kände igen honom omedelbart – när jag läste medan jag reste genom oändliga, ofta ganska spektakulära vyer i Ryssland (det forna Sovjetunionen) – som en ledare, en lärare, men ännu viktigare som en vän och bror. Han var så modig, så fokuserad, så redo för vad hans kidnappare än kastade mot honom. Skulle han bli landsförvisad? Skulle han bli avrättad? Brutalt torterad och mördad i fängelse, som många av hans vänner och medrevolutionärer blev? Han stod inför sina anklagare och försvarade sina handlingar för att störta Batistas brutala regim, och han hade skrivit sina skäl för att göra det i den bok jag i princip slukade hela vägen genom Sovjetunionen ända till Tjeckoslovakien och Östtyskland.

Vem var denne man vars mor var kock för en förmögen godsägare som

Fidel med Alice Walker.

hon senare gifte sig med? Jag har aldrig vetat tillräckligt om henne, även om jag undrar om det inte var hennes liv som fattig kvinna som inpräntade lusten att göra uppror i hennes sons hjärta. I vilket fall som helst skulle det dröja år innan jag träffade Fidel Castro, efter att ha följt hans revolutionära resa, tillsammans med Che Guevaras, i två decennier. Jag läste allt jag kunde hitta om den kubanska revolutionen och kände att jag förstod behovet av ett bondeuppror och en omstrukturering av samhället (eftersom jag härstammar från misshandlade arrendatorer – själva ättlingar till förslavade afrikaner – i USA).

Att träffa Fidel år efter att ha läst *Historien ska frikänna mig* och se honom fortfarande på fötter, artig och leende och ja, pratande en hel del, var ett av de stora glädjeämnena i mitt liv. Att han levde. Att han fortfarande stod upp. Att han fortfarande stod, orädd, bland sitt folk. Försåg dem med mat, medicin och utbildning och en övertygelse om att de förtjänade att få frukterna av sitt arbete, inte bara svettdropparna som rann från deras pannor, likt lastdjurens.

Även om min andra älskade lärare och bror, Martin Luther King, levde och ledde oss, insåg jag att de flesta av de andra "fidelisterna" i min värld hade försvunnit eller höll på att försvinna, oavsett om de var i Asien, Afrika, Karibien eller någon

annanstans. Men på något sätt hade Fidel – Ordet betyder "trofast" – överlevt. Och han var så stor och lång också, tänkte jag, och fundrade som poeter gör över gåtor: hur hade revolutionens fiender missat ett så stort mål? Och, ännu mer fascinerande att begrunda: hur hade Fidel lyckats undvika lönnmord hundratal gånger?

Jag har beundrat och älskat Fidel Castro sedan 1959, när han och hans följeslagare kom ner från bergen för att försöka skapa ett nytt samhälle för sitt folk. Där fanns Fidel, där fanns Celia, där fanns Che, där fanns Camilo, och så många andra som älskade mänskligheten och inte stod ut med att se den svälta och i trasor, förödmjukad oändligt i sin okunnighet och fattigdom. Miss-handlade, mördade eller fängslade för att de var desperata och fattiga. Dessa utarmade horder representerade också mina egna förfäder, mor- och farföräldrar, föräldrar och alldeles för många av mina levande släktingar.

Medkänsla är det bästa svaret på mänsklighetens lidande – en medkänsla som verkar för att få slut på det. Detta är också den sannaste definitionen av verklig revolution. Som det borde vara av verklig religion. Che visste detta. Det gör även Fidel.

Om vi också vet detta, beror det på att vi har fått visdom och exempel från extraordinära lärare. Främst bland dem, Fidel Castro.

Dikt till Fidel Castro Alice Walker

*Nu är Fidel nittio år gammal.
Han kommer inte att bry sig om vad vi tycker om honom.
Jag vill gärna tro att han är så fri.
Men för oss är det en hederssak att säga
att vi har bevittnat blomstringen av ett stort skyddande träd
som skulle skydda världen
om världen skulle
kasta av sig sin rädsla
och resa sig
under dess grenar;
ett träd rotat
inte i ideologi
utan i mänskligt mod
själ och hjärta*

*Vägen är mörk
det är som om världen går bakåt
i alla sina tidigare misstag;
men optimism baserat på
vår intelligens
som art
måste vara vår vägledning.*

*Vi har inget annat
än en dyster repris
av ett blodigt fascistiskt förflutet
att förlora.*

*Och allt att vinna
om vi vägrar.*

Vi kan, måste och kommer att skapa en bättre värld.

*Podemos vencer siempre,
(Vi kan alltid segra), om vi väljer.*

FIDEL 1926-2026

Kuba

Till nioårsdagen av Fidels bortgång 2025

IGNACIO RAMONET

I det globala pantheon som är tillägnad dem som med största engagemang kämpade för social rättvisa och visade störst solidaritet med de förtryckta på jorden, har Fidel Castro – oavsett vad hans kritiker tycker – en framträdande plats.

Jag träffade honom 1975 och samtalade med honom vid flera tillfällen, men under lång tid alltid i mycket professionella och precisa sammanhang, i samband med reportage på ön eller mitt deltagande i någon kongress, något seminarium eller någon händelse. Sedan blev vår relation allt närmare. Ibland bjöd han mig på middag i sitt kontor i Revolutionspalatset och vi pratade i timmar om hur världen utvecklades. Andra gånger anförtrorde han mig diskreta "uppdrag", som att träffa någon latinamerikansk vänsterledare som han hade sina tvivel om, så att jag kunde ge honom min personliga åsikt. Han var den första som talade mycket väl om Hugo Chávez. Fidel rådde mig att åka och träffa honom, lära känna honom och hjälpa honom.

När vi 2003 beslutade att göra boken *Cien horas con Fidel* (Hundra timmar med Fidel) bjöd han in mig att följa med honom under flera veckor på olika resor. Både i Kuba

och utomlands. I bil, på flygplan, till fots, under lunch eller middag, samtalade vi länge. Med och utan diktafon. Om alla möjliga ämnen, om dagens nyheter, om hans tidigare erfarenheter och hans nuvarande bekymmer. Som jag sedan rekonstruerade ur minnet i mina anteckningsböcker. Sedan, under tre år, från 2003 till 2006, träffades vi mycket ofta, ibland flera dagar i rad, för att komma vidare med boken.

På så sätt upptäckte jag en intim sida av Fidel. Nästan blyg. Mycket artig. Lyssnar uppmärksam på varje samtalspartner. Alltid uppmärksam på andra, och i synnerhet på sina medarbetare. Jag hörde honom aldrig höja rösten. Aldrig en order. Med manér och gester av en gammaldags artighet. En riktig gentleman. Med en hög känsla av heder. Som, såvitt jag kunde se, levde sparsamt. Enkel inredning, hälsosam och sparsam mat. En livsstil som en munk-soldat.

Hans arbetsdag slutade vanligtvis klockan fem eller sex på morgonen, när dagen grydde. Mer än en gång avbröt han vårt samtal klockan två eller tre på natten eftersom han fortfarande måste delta i några "viktiga möten"... Han sov bara fyra timmar, ibland en eller två timmar när som helst under dagen.

Fidel anländer i Cienfuegos, 6 januari 1959. Bild: 5septiembre.cu

"Nej, vi har ingen lust att vara en yankee-koloni!"

Men han var också en stor morgonmänniska. Och outtröttlig. Resor, förflyttningar, möten följde på varandra utan uppehåll. I en ovanlig takt. Hans assistenter – alla unga och begåvade 30-åringar – var utmattade vid dagens slut. De somnade stående. Oförmögna att hålla jämna steg med denna outtröttliga jätte. Fidel krävde anteckningar, rapporter, telegram, nyheter, statistik, sammanfattningar av tv- eller radiosändningar, telefonsamtal... Han slutade aldrig att tänka, att grubbla. Alltid alert, alltid i aktion, alltid i spetsen för en liten stab – som bestod av hans assistenter och medhjälpare – och utkämpade den ena striden efter den andra. Alltid full av idéer. Tänkte det otänkbara. Föreställde sig det ofattbara. Med en oerhörd, spektakulär mental djärvhet.

När ett projekt väl var definierat kunde inget materiellt hinder stoppa honom. Genomförandet var självklart, det var en självklarhet. "Logistiken kommer att följa", sa Napoleon. Fidel var likadan. Hans entusiasm drog med sig kollektivt stöd. Han väckte viljan. Som ett nästan magiskt fenomen såg man idéerna förverkligas, bli till påtagliga fakta, verkligheter, händelser.

Hans retoriska förmåga, som så ofta beskrivits, var fenomenal. Fantastisk. Jag talar inte om hans välkända offentliga tal. Utan om en enkel ef-

termiddagsdiskussion. Fidel var en ordflod. En lavin. Ett vattenfall. Som han ackompanjerade med sina händers fantastiska gester.

Han gillade precision, exakthet, punktlighet. Med honom fanns inga approximationer. Ett fenomenalt minne, med en ovanlig precision. Överväldigande. Så rikt att det ibland verkade hindra honom från att tänka syntetiskt. Hans tankar var trädliknande. Allt hängde ihop. Allt hade med allt att göra. Ständiga utvecklingar. Permanenta parenteser. Utvecklingen av ett ämne ledde honom, genom association, genom minnet av en viss detalj, en viss situation eller en viss person, till att frammana ett parallellt ämne, och ett annat, och ett annat, och ett annat. På så sätt avvek han från det centrala ämnet. Till den grad att samtalspartnern för ett ögonblick fruktade att han hade tappat tråden. Men sedan backade han och återvände med förvånansvärd lätthet till det centrala temat, den huvudsakliga idén.

Under mer än hundra timmars samtal satte Fidel aldrig några gränser för de frågor som skulle tas upp. Som den intellektuelle han var, och av imponerande kaliber, fruktade han inte debatten. Tvärtom, han krävde den, den stimulerade honom. Han var alltid redo att diskutera med vem som helst. Med stor respekt för den andre. Med stor försiktighet. Och han var en formidabel debattör och polemiker. Med argument i överflöd. Han avskydde bara illvilja och hat.

Få män har upplevt äran att gå till historien och bli legendariska medan de fortfarande lever. Fidel är en av dem. Han tillhörde den generation av mytomspunna rebeller som, i jakten på ett ideal om rättvisa, i 1950-talet kastade sig in i politiken med ambitionen och hoppet att förändra en värld präglad av ojämlikhet och diskriminering, som präglades av början på det "kalla kriget" mellan Sovjetunionen och USA.

Vid den tiden gjorde de förtryckta folken uppror i mer än halva världen, i Vietnam, Algeriet och Guinea-Bissau. Mänskligheten var då fortfarande till stor del underkastad

Fidel med Angolas president Agostinho Neto (t.h.) Bild: Estudios Revolución

kolonialismens skam. Nästan hela Afrika, en del av Karibien och en stor del av Asien var fortfarande dominerade och underkuvade av de gamla västerländska imperierna. Medan de latinamerikanska nationerna, som i teorin varit självständiga i ett och ett halvt sekel, fortfarande var utsatta för social och etnisk diskriminering, exploaterade av privilegierade minoriteter och ofta präglade av blodiga diktaturer som skyddades av Washington.

Fidel stod emot angrepp från inte mindre än tio amerikanska presidenter (Eisenhower, Kennedy, Johnson, Nixon, Ford, Carter, Reagan, Bush senior, Clinton och Bush junior). Han hade politiska relationer med de viktigaste ledarna som präglade världen efter andra världskriget (Mao, Nehru, Nasser, Tito, Ho Chi Minh, Kim Il-Sung, Chrusjtjov, Olof Palme, Ben Bella, Boumedienne, Arafat, Indira Gandhi, Salvador Allende, Brezjnev, Gorbatjov, François Mitterrand, Johannes Paulus II, etc.). Han kände personligen några av sin tids främsta intellektuella och konstnärer (Jean-Paul Sartre, Simone de Beauvoir, Arthur Miller, Pablo Neruda, Jorge Amado, Rafael Alberti, Guayasamín, Cartier-Bresson, José Saramago, Gabriel García Márquez, Eduardo Galeano, Noam Chomsky, etc.). 10

Under hans ledning kunde hans lilla land bedriva en politik som hade stor betydelse på global nivå och till och med mäta sig med USA, vars ledare varken lyckades störta honom, eliminera honom eller ens ändra kursen för den kubanska revolutionen. Och slutligen, i december 2014, var de tvungna att erkänna misslyckandet med sin antikubanska politik, sitt diplomatiska nederlag och inleda en normaliseringsprocess som innebar respekt för det kubanska politiska systemet.

I oktober 1962 var tredje världskriget på väg att bryta ut på grund av den amerikanska regeringens protest mot installationen av sovjetiska kärnvapenmissiler på Kuba. Deras funktion var framför allt att förhindra ytterligare en militär landstigning som den i Playa Girón 1961 eller en annan för att störta den kubanska revolutionen.

I mer än sextio år har Washington påtvingat Kuba en förödande ekonomisk, kommersiell och finansiell blockad (förstärkt med de 243 åtgärder som vidtogs under Donald Trumps första mandatperiod) med tragiska konsekvenser för öns invånare. Washington fortsätter dessutom att föra ett permanent ideologiskt och mediemässigt krig mot

tragiska konsekvenser för öns invånare. Washington fortsätter dessutom att föra ett permanent ideologiskt krig och mediemässigt krig mot Havanna via sociala medier för att översvämma Kuba med fientlig propaganda som under de värsta tiderna av kalla kriget.

Dessutom har flera terroristorganisationer som är fientliga mot Kuba – Alpha 66 och Omega 7 – i årtionden haft sitt säte i Florida, där de har haft träningsläger och från vilket de regelbundet, med medverkan av de amerikanska myndigheterna, har skickat beväpnade kommandon för att utföra attentat. Kuba är ett av de länder som har drabbats hårdast av terrorism under de senaste sextio åren, med cirka 3500 döda.

Inför dessa ständiga attacker har de kubanska myndigheterna inom landet förespråkats en kompromisslös enighet. Och de har på sitt sätt tillämpat den gamla jesuitiska devisen från Ignacio de Loyola: "I en belägrad fästning är allt oliktankande förräderi." Men det har aldrig funnits någon personkult – Fidel förbjöd det uttryckligen. Inga officiella porträtt, statyer, frimärken, mynt, gator, byggnader eller monument med Fidel Castros namn eller bild, eller någon av de levande ledarna för revolutionen.

Kuba, ett litet land som värnar om sin suveränitet, uppnådde under Fidel Castros ledning, trots ständiga trakasserier från omvärlden, exceptionella resultat inom mänsklig utveckling: avskaffande av rasism, kvinnlig frigörelse, utrotande av analfabetism, allmän vaccination, drastisk minskning av spädbarnsdödligheten, höjning av den allmänna kulturella nivån. När det gäller utbildning, hälsa, medicinsk forskning, kultur och idrott har Kuba uppnått nivåer som placerar landet i gruppen av de mest effektiva nationerna.

Landets diplomati är fortfarande en av de mest aktiva i världen. Under 1960- och 1970-talen stödde Havanna gerillakriget i många länder i Centralamerika (El Salvador, Guatemala, Nicaragua) och Sydamerika

(Colombia, Venezuela, Bolivia, Argentina). De kubanska väpnade styrkorna deltog i stora militära kampanjer, särskilt i kriget i Etiopien och Angola. Deras ingripande i det senare landet för femtio år sedan ledde till nederlag för Sydafrikas elitdivisioner, vilket påskyndade den rasistiska apartheidregimens fall och gynnade Angolas och Namibias självständighet.

Den kubanska revolutionen, som Fidel Castro var inspiratör, teoretiker och politisk och militär ledare för, är tack vare sina framgångar och trots sina brister fortfarande en viktig referenspunkt för miljontals fattiga människor på jorden. Här och där, i Latinamerika och andra delar av världen, protesterar, kämpar och ibland dör kvinnor och män för att försöka etablera system som är inspirerade av den kubanska modellen.

Berlinmurens fall 1989, Sovjetunionens upplösning 1991 och det historiska misslyckandet i Östeuropa med statssocialismen och den centraliserade ekonomiska planeringen förändrade inte Fidel Castros dröm om att bygga ett nytt slags samhälle på Kuba, ett avkoloniserat, rättvisare, sundare, mer jämlikt, mer feministiskt, mer ekologiskt, bättre utbildat samhälle utan diskriminering av något slag och med en helt global kultur.

Fram till dagen före sin död den 25 november 2016, vid 90 års ålder, fortsatte han att kämpa för miljön, mot klimatförändringarna och den nyliberala globaliseringen. Han var fortfarande i frontlinjen och ledde kampen för de idéer han trodde på och som ingenting och ingen någonsin kunde få honom att ge upp.

Fidel kämpade hela sitt liv. Ord och handling var ett. Bild: Cubadebate

BILDSPECIAL: Foton från Fidel Castros liv

Den 13 augusti 2026 var det hundra år sedan Fidel Castros föddes. För miljoner människor världen över är Fidel Castro revolutionen förkroppsligad, en förgrundsgestalt i de förtryckta folkens frihetskamp. Som statsminister och senare president för Kuba ledde han den socialistiska omvandlingen på ön och motståndet mot USA:s påtryckningar och terror. På detta uppslag bjuder vi på ett urval bilder för att hylla Fidels livsgärning.

Tal i ösregn.

Med Venezuelas president Hugo Chávez i Kuba, 2005. Bild: Miraflores

Medmänsklighet.

Fidel bland folket, 1959. Bild: Grey Villet

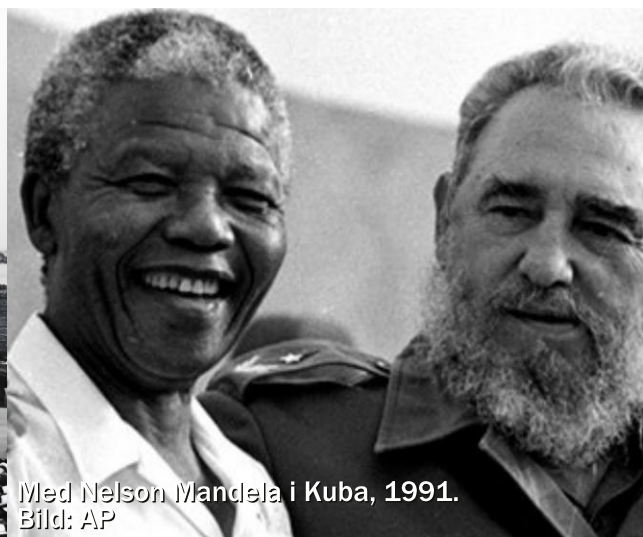

FIDEL 1926-2026

Kuba

Fidel talar inför massorna, 1960. Bild: AP

Med Nelson Mandela i Kuba, 1991.
Bild: AP

Fidel ville vara bland folket. Bild: Alberto Korda

Vid den andra Havannadeklarationens
utropande, 1962. Bild: Prensa Latina

Fidel talar inför massorna i Havanna. Bild: Lee Lockwood

Fidel och jag

MARIA SANDBLAD

Havanna är en av de få städer i världen som gett namn till en parfym. Med samma exklusivitet är Fidel Castro en av de få statschefer i världen som är känd enbart med sitt förnamn. Som betyder trogen, lojal, synonymt med Kuba, med uppror och mod; en hjälte, en vän, alltid på de svagares sida, beviset på att förändring är möjlig bara genom att finnas till. Kanske därför CIA var så besatta av att göra sig av med honom, som med alla som bryter mot USA:s världsordning. Fast de lyckades aldrig. I stället blev han Fidel med alla i hela världen. Också med mig. Som till och med fick ynnesten att möta honom några gånger genom åren, både nära och på håll.

Första minnet, 1970: Den Stora Sockerskördens År. Jag hade åkt till Kuba med den första Nordiska Brigaden för att hugga socker i Camagüey. Morgonen 26 juli, vår sista dag på Kuba, bussades vi in till Havanna och *Plaza de la Revolución* från Varadero, där alla internationella solidaritetsbrigader hade tillbringat en vecka tillsammans, dansat, badat och träffat gerillaledare från hela Latinamerika. Ingen hade sovit, stämningen extatisk.

Vi på hedersplatsen framför talarstolen och José Martí-statyn med den enorma Plazan som långsamt fylldes av människor framför oss. En plötslig störtskur gjorde alla genomblöta. Nästa stund var solen framme igen. Stora lastbilar dök upp med glass som delades ut, tror det var choklad, revolutionen var bara 11 år och luften vibrerade av hopp och drömmar. När Fidel vid sex-tiden klev ut på La Tribuna steg jublet och kärleken från en miljon människor mot kvällshimlen, fukten som en gloria runt honom i strålkastarljuset när han inledde sitt historiska tal: *Compañeros de la Revolucion, Compañeros Trabajadores, Invitados todos, Pueblo de Cuba.*

I sex timmar talade Fidel, om sockerskördens som inte nådde målsättning-

Maria Sandblad och Fidel Castro.
Bild:

en på tio miljoner ton, om Che, om framtiden, full av energi, alltmedan mörkret djupnade och vi somnade, en efter en på våra stolar. En vecka nästan helt utan sömn tog ut sin rätt. Men klarvakna – förmodligen väckta av brigadledarna – till de ikoniska avslutningsorden: *Patria o Muerte, Venceremos* och jublet som följde. Som, precis som Fidels närvaro och den magnetiska stämningen den där varma julikvällen, liksom bar oss ut till flygplatsen, när planet lyfte och vidare genom livet. En berusning som nog aldrig försvunnit helt.

Andra minnet, 1975: Tillbaka på Kuba med Nordiska Brigaden på *campamentot* utanför Havanna. Den här gången rensade vi jordgubbar och byggde hus i Alamar. Den andra juli på kvällen var vi svenskar inbjudna till svenska ambassaden i Havanna – Olof Palme, vår modige statsminister gästade Kuba! Ett historiskt besök, det första av ett utländskt statsöverhuvud på Kuba någonsin sedan revolutionens seger. Det rädde rena Palme-febern i landet, Palme sågs som en hjälte, *un gran amigo de Cuba* (en stor vän till Kuba). Fast det förstod vi nog inte riktigt då, hur stor och avhållen han var på Kuba.

Bara några timmar innan vi skulle åka in till Havanna blev jag för

första och enda gången på Kuba magsjuk! Nej! Typiskt! Modstulen förberedde jag mig på att stanna hemma på *campamentot*. "Du är inte klok", sa brigadbästisen Rosmarie, som vid avfärden nästan föste in mig i bussen. "Klart du ska med!" Resan in till Havanna utan tillbud, även om jag var slak och febern höll i sig. På Rosmaries inrådan svepte jag snabbt några mojitos så fort vi kom fram. Piggade till direkt!

Ambassaden full av folk. De svenska gästerna, främst skådespelerskan Bibbi Andersson och Pierre Schori i centrum. Och Palme förstås, i vit *guayabera* med en svärm beundrare omkring sig. Ett plötsligt sus genom församlingen, och in kliver en lång, stilig Fidel i kostymversionen av hans olivgröna uniform, vit skjorta och slips. Som en filmstjärna. Palme och de andra helt bortglömda när Fidel genast började hälsa på oss lite mojitorusiga brigadörer som omedelbart slöt upp kring honom. Främst på de kvinnliga. Sorry grabbar. Även på vingliga mig som höll mig uppe med mojitos!

Como te llamas, sa han, och jag som inte kunde ett ord spanska förstod direkt att han frågade vad jag hette. "Maria", nästan viskade jag inifrån i en kram, som en väldig ek, hann jag tänka, innan ögonblicket var över och Fidel gick vidare till nästa brigadör. Resten av kvällen borta. Minns bara känslan av en fest utöver det vanliga. Att det var varmt. Att vi var där. Några veckor efter hemkomsten ett brev från en manlig brigadör som lyckats knäppa en bild på mig och Fidel precis efter kramen. Precis när alla stjärnor tänts! Ett minne för livet. Tack Rosmarie. Och tack fotografen.

Tredje minnet, 1986: Tillbaka i Kuba igen efter många besök. Den här gången på Havannas filmfestival. Än en gång var jag med om historia när jag lyckades sitta i den fullsatta jättesalongen på *Teatro Carlos Marx* i Miramar när Fidel – som tidigt förstod filmmediets kraft och inrättade Kubas filminstitut, ICAIC bara tre månader efter revolutionens

Huset som Fidel Castro växte upp i. Bild: Jan Strömdahl

seger – tillkännagav skapandet av den internationella filmskolan i San Antonio de los Baños, EICTV, numera ansedd som en av de absolut främsta i världen. Full filmutbildning skulle erbjudas både kubaner och studenter från fattiga länder – gratis! Kan bara hända på Kuba. Applåderna ville aldrig ta slut.

Efteråt träff för filmfolk. Var minns jag inte, men var där i sällskap med regissören Tomás Gutiérrez Aléa. Bara det en ofattbar ära. Fidel mitt i rummet där han hälsade hjärtligt på alla han kunde – särskilt "Titón", Kubas store filmskapare, trots att han gjort flera filmer med udden och skrattspegeln riktad mot kubansk byråkrati. Fidel med armen om Titóns axlar i gemytligt samspråk, många skratt, innan jag än en gång fick hälsa på honom. Ett varmt handslag, ett leende, *Bienvenida Maria!* Ingen kram, men samma känsla av något både ofattbart stort och självklart, av stjärnor som tändes. Fast den här gången var jag nykter!

Fjärde minnet, hösten 2002: Jag och fotografen Anders Rising var i Havanna för att jobba med boken

Habaneros – Möten i Havanna. Jag på tillfälligt besök i hans gästvåning i Habana Vieja. Precis när jag skulle gå råkade jag titta ut genom fönstret. En stor folkskara rörde sig nere på gatan. I täten en lång, omisskännlig Fidel, barhuvad i sin gröna uniform tillsammans med legendariske stadsantikvarien Eusebio Leál – som fick Havannas koloniala gamla stad placerad på UNESCOs världsarvslista – mitt på blanka förmiddagen! Inga militärer. Inga poliser, inga skarp-laddade vapen eller påslagna sirener. Bara en promenad längs den vackra gatan i ett myller av medpromenerare, journalister och en kameraman som filmade. Även Rising tog fram sin kamera, bilden kom med i boken. Allt kommer så nära på Kuba, till och med Fidel. Så är det bara.

Epilog, hösten 2016: Besök på *Finca Manacas* utanför byn Biran bland Holguins vidsträckta slättland, blommande kullar och berg. Den stora lantegendomen som Fidels företagssamme far, den fattige invandraren från Galicien, förvandlade till en miniby med skola, post och affär, och som var Fidels barndomshem på 30-talet. Känner in i bilen hur sikten

vidgas och drömmarna kommer nära när vi kör sista biten mot *fincan* inne bland träden, med bergen som en skyddande famn omkring oss. Kanske känslan av frihet, stora visioner och en oändlig kärlek till Kuba föddes där, när han låg på rygg i gräset och tittade upp mot molnen och horisonten och lät drömmarna växa och vakna; känslan av att något stort väntade bortom byn, bortom tryggheten och det fria livet han levde. En dröm som började spira långt innan den fått en form, som förändrade både Kuba och världen, och som fört mig hit. Någonstans måste han alltid ha längtat hit, hem igen. Eller också bar han det med sig, hemma, alltid. Ser för mitt inre Fidel mitt på gårdstunet i sin olivgröna uniform, ung, leende, full av kraft, med armarna utsträckta mot allt omkring sig – det var det här som gjorde allt möjligt!

Bevingade citat från Fidel

Fidel Castro hade sannerligen talets begåvning. På denna sida presenterar vi ett urval av citat från *El Comandante*.

Döm mig, det spelar ingen roll – historien kommer att frikänna mig.

Försvarstal i rätten efter attacken mot Moncadabarrackerna, 1953.

Vi kommer inte bara att kunna stå emot varje angrepp, utan vi kommer också att kunna besegra varje angrepp, och återigen skulle vi inte ha något annat val än det med vilket vi inledde den revolutionära kampen: frihet eller död – fast nu betyder frihet fosterland, och vårt val skulle vara fosterland eller död.

Minnestäl till de dödade på La Coubre, 1960.

Vi säger inte till folket: Tro! Vi säger: Läs!

Tal om utbildning och revolution, 1961.

Det var den väg som revolutionen måste följa: den antiimperialistiska kampens väg och socialismens väg, det vill säga nationaliseringen av alla stora industrier och stora handelsföretag, nationaliseringen och det sociala ägandet av de grundläggande produktionsmedlen.

Tal om revolutionen, 1961.

Människor kommer och går, folk består; människor kommer och går, idéer består.

Tal till folket, 1996.

Om vi ger oss av, når vi fram; om vi når fram, går vi in; om vi går in, segrar vi.

Sagt i samband med landstigningen med båten *Granma* i inledningen till revolutionen, 1956.

Betala den ekologiska skulden, inte utlandsskulden. Låt hungern försvinna, inte människan. Låt egoismen upphöra, låt hegemonin upphöra, låt okänsligheten, ansvarslösheten och bedrägeriet upphöra.

Tal inför FN, 1992.

Revolution är enighet, är självständighet, är att kämpa för våra drömmar om rättvisa för Kuba och för världen, vilket är grunden för vår patriotism, vår socialism och vår internationalism.

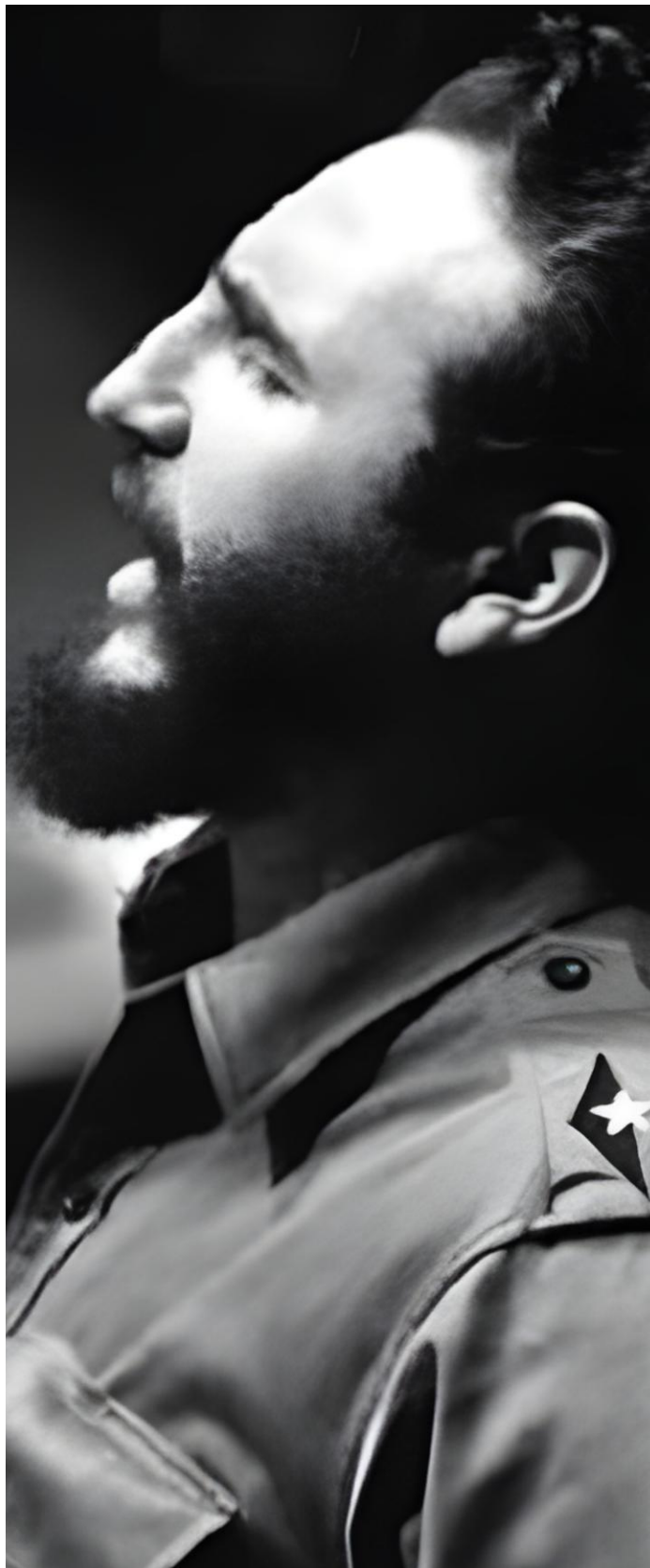
1 maj-tal, 2000.

Den som försöker ta makten över Kuba kommer att skörda dammet från dess jord, dränkt i blod, om inte dö i striden.

Tal om imperialismen, 1959.

Imperialisterna talar ibland i högdragna ordalag om att de skulle vara beredda att upphäva blockaden. Det kommer aldrig att ske genom eftergifter till imperialismen!

Avslutningstal inför kongressen för Kubas Kommunistiska Parti, 1980.

I väst har ingen problem med aggression och terror – tankar om Kuba

ANDI OLLURI

I över 60 år har illegala sanktioner använts mot Kuba i hopp om att "skapa hunger, desperation och störtandet av regeringen" (*Mallory memorandum*, 1960). Resultaten av belägringen är ganska goda: blockaden har kostat Kuba troligen över 2 biljoner dollar, och intensifierat de senaste åren. 90% lever i extrem fattigdom, 70% tvingas hoppa över måltider. Detaljerade studier pekar på "ojämförbar ökning" av spädbarnsdödlighet i modern tid; blockaden "mot Kuba har dödat många bebisar" och "dramatiskt ökat antalet dödsfall", "omfattande undernäring, oerhörd försämring av sanitära förhållanden och en ökning av sjukdomar".

Det enda problemet hjärntvättade västerlänningar finner i det är att de inte lyckats, "regimen ännu lever vidare" (*New York Times*), och "chansen att sanktionerna misslyckas uppnå sina mål är signifikant" (Christopher Sabatini) – inget annat.

Liknande reflektioner vädrades i Nazipressen, där "kritiker" var oroliga ifall belägringen mot Stalingrad "misslyckas uppnå sina mål".

Endast våldets och terrorns utsikter spelar roll och meriterar diskussion bland eliter. Aldrig huruvida vårt ansvar för aggression, "hunger och desperation" är fel eller inte; faktum är att dessa saker är lovvärda och nödvändiga för att "uppnå våra mål".

Alltså planeras en attack mot Kuba, "som kommer falla väldigt snart", och "kommer fungera mycket väl. Det kommer fungera precis som i Venezuela", med Trumps ord. Han föreslog att "upprätta Marco Rubio där [som vicekung]". "Jag kommer ha äran att ta Kuba. Det är en stor ära. Vare sig jag befriar det, tar det – jag tror jag kan göra vad jag vill med det, för att säga sanningen".

Det är svårt att hitta paralleller till nivån av öppen kolonialism i dessa

USA:s tilltänkta ståthållare över Kuba, Marco Rubio. Bild: Wikimedia Commons

uttalanden, ens i de nazistiska eller imperiella brittiska arkiven. Men hemma passerar de utan att någon höjer ett ögonbryn, vilket är helt naturligt i en terroristisk kultur.

Inför angreppet har en lång rad medvetet lögnaktiga ursäkter publicerats på ett makalöst sätt. Såsom att Kuba är ett "hot" mot USA, ungefär som Island är mot Ryssland.

Favoritursäkten för att invadera Kuba är att ön blivit en "spioneribas" för Kina och Ryssland (vilket prompt avslöjades vara en fabricering och grov överdrift). Notera att en fenomenal, men förväntad, egenskap hos den västerländska intelligentian därmed avslöjas. Den totalt dominanta synen om att USA måste få bossa sina grannar på grund av deras (påhittade) kopplingar till Kina eller Ryssland – precis som man gjorde inför attacken mot Venezuela – avslöjar att alla instinktivt anammar och respekterar Putins påstådda sätt att se på världen. Den dagliga retoriken om att Ukraina måste få organisera sina relationer till NATO utan att Ryssland lägger näsan i blöt är alltså totalt meningslös, pur falskhet och inget mer än psykologisk krigföring som ingen egentligen tror på som princip.

Det måste betraktas som ett av propagandahistoriens mest imponerande taskspelerier – bortom något Orwell kunde ha förutspått – att intellektuella kan åstadkomma detta, utan att någon reagerar, eller ens inser innebörden av orden de yttrar.

Media har lojalt svarat med taktisk debatt om huruvida en attack bör genomföras för att "demokratisera och demilitarisera ön", för att citera *New York Times*. BBC skrev att en kidnappning av Raúl Castro "är möjlig – men att det hade varit riskabelt och komplicerat". Ledande strateger (CSIS) varnade också att "dekapitering av ledarskapet är svårt", och att en ockupation av Kuba "är extremt riskabel". Inget mer, såsom att det skulle vara fel och olagligt.

Så här kan man fortsätta i oändlighet.

Ingen tvekan om att ryska generalstaben eller Moskvapressen hade samma diskussioner om hur "dekapitering av ledarskapet är svårt", och att en ockupation "är extremt riskabel" innan de invaderade Ukraina. Det är precis vad de som tjänar och jobbar för statens planer och terror har till uppgift att göra i vilket fungerande propagandasystem som helst.

Colombia – in i mörkret

LA JORNADA

Den högerextreme Abelardo de la Espriella tillträdde den 10 augusti som Colombias president för mandatperioden 2026-2030. Hans tillträde och de första timmarna som statschef gav en försmak av vad man kan förvänta sig av hans regering: efter att ha svurit eden inför kongressen lämnade han parlamentsledamöterna och sina internationella gäster i sticket för att hålla sitt installationstal i en kasern, inför trupperna och inte inför de civila makthavarna. Hans första regeringsåtgärd var att ansluta Colombia till Escudo de las Américas, alliansen av latinamerikanska regeringar som är underordnade Donald Trump.

Det är värt att jämföra advokatens uttalanden med hans bakgrund och sammanhang. "Tigern har anlänt och ni kommer att få veta hur hårt den biter när det gäller att försvara det colombianska folket", ropade han. Ett högstämt uttalande från någon som inte yttrade ett enda ord om mordet på colombianen Joan Sebastián Durán Guerrero, som begicks av den amerikanska immigrations- och tullmyndigheten (ICE) den 13 juli. Och han avslutade med ett "Stå fast för fosterlandet, länge leve Kristus Konungen" – en fasthet som inte verkar passa någon som tidigare avfärdade att engagera sig i politiken "i ett land som detta, som inte är tacksamt för någonting. Jag tänker inte offra min familj för detta land fullt av otacksamma, illojala och cafres". I Colombia är en cafre en barbarisk, ociviliserad person.

Under sin valkampanj försäkrade han att han skulle bilda en regering för "de som aldrig får något", för det samhälle som glömts bort av de traditionella politikerna. Han fick dock stöd från alla högerpartier, från de stora regionala makthavarna, från praktiskt taget alla medier och från hela det stora näringslivet. Ingen kan anklaga honom för att vara otacksam. Hans regering består av

Colombias nytillträdde president, Abelardo de la Espriella.
Bild: Internationalen

medlemmar av den oligarki som i två århundraden har delat upp landet mellan sig, av släktingar eller underhuggare till de klaner som gav honom sitt stöd, före detta tjänstemän från uribism-rörelsen och företrädare för kapitalägarna.

Till exempel är idrottsministern syster till den mäktige borgmästaren i Medellín, Federico Gutiérrez, och saknar erfarenhet inom området. Hälsoministern är ledare för den branschorganisation som samlar de försäkringsbolag som har plundrat landet och som nekar medborgarna tjänster som ett utpressningsverktyg för att kräva mer pengar av staten. Även om han försäkrade att "utbildningen inte får vara ett verktyg för ideologisk indoktrinering" och att "klassrummen tillhör kunskapen och vetenskapen, aldrig den politiska propagandan", är hans utbildningsminister en ultrakonservativ som företräder kristna rörelser. Det enda han har varit ärlig om är sin avsikt att återuppliva den rovdrivande ekonomin genom att ge olje- och gruvbolagen fritt spelrum.

I sitt tal citerade De la Espriella den historiske ledaren för det konservativa partiet, Álvaro Gómez Hurtado – vars son nu är finansminister – om vilken han sade: "Han hade rätt: våldet har inte löst något av Colombias

problem, det har bara mångdubblat våra tragedier". Hela hans säkerhetsprogram går dock ut på att släppa loss statsterrorismen och återinföra paramilitarismen.

Detta fenomen nådde sin höjdpunkt under den folkmordsanklagade Álvaro Uribes regering (2002-2010), då armén aktivt stödde de dödspatruller som bildats av storjordägare för att utplåna allt motstånd från bönderna. Det är denna säkerhetspolitik som De la Espriella har lovordat, som han som advokat försvarat i domstolarna och som han lovar att återuppliva. Denna politik innefattar besprutning med glyfosat över kokaplantager, vilket var ett av den så kallade uribismens flaggskeppsprogram. Programmet förstörde urskillningslöst både lagliga och olagliga odlingar, förgiftade jorden, lämnade tiotusentals bönder utan försörjning och dödade ett okänt antal människor, främst urfolk, genom förgiftning.

Liksom alla extremhögeranhängare skriker De la Espriella högt i frihetens namn, men som advokat förföljde han över 100 journalister genom civilrättsliga stämningar som syftade till att skrämma och tysta alla kritiska röster mot hans verksamhet och driva dem som avslöjade hans kopplingar till paramilitärer, korrupta politiker och skrupelfria affärsmän i konkurs. Dessa journalister vet mycket väl vad som väntar den som uttrycker avvikande åsikter nu när narkotikahandlarnas advokat inte bara förfogar över ekonomisk makt, utan också över hela statens makt och mediernas medverkan.

Mörka tider väntar Colombia, där hälften av väljarna lät sig förledas av en illusion om ytlig nationalism, ett hårdfört tal om säkerhet och löftet om ett återupprättande av ultrareaktionära värderingar som inte hör hemma i ett demokratiskt och pluralistiskt samhälle.

Fujimori och framtiden

CLAUDIA VELÁSQUEZ

Fujimori, Trump, Milei. Samma hatretorik och lögn som vinner igen. Gemensamt har de hårdhet och hänsynslöshet men också desinformation som politiska verktyg för att behålla makten.

Keiko Fujimori tillträdde som Perus president den 28 juli, samma dag som Peru firar sin självständighet. Men vilken självständighet talar vi om när landets naturresurser i stor utsträckning kontrolleras genom en ekonomi som är beroende av internationella marknader och transnationella företag?

Peru är rikt på koppar, guld och andra naturresurser. Frågan är vem som kontrollerar utvinningen, vem som får vinsterna och vad som blir kvar för det peruanska folket. Risk- en är att Peru fortsätter vara ett land som säljer råvaror medan det högre mervärdet skapas någon annanstans.

Fujimori representerar en politik som ligger nära mäktiga ekonomiska intressen och som också söker en närmare politisk linje med högerregeringar som Javier Milei i Argentina. Det handlar om en internationell höger där hårdhet, nationalism, nyliberalism och attacker mot vänstern blivit viktiga politiska verktyg.

Keiko Fujimori är dotter till den tidigare presidenten Alberto Fujimori, som dömdes för korruption och allvarliga människorättsbrott. Under hans regering begicks bland annat massakrerna i Barrios Altos och La Cantuta av Grupo Colina, en militär dödsskvadron som hade skapats för att eliminera personer som misstänktes för terrorism eller subversion. Men deras offer var också civila människor som inte hade någon koppling till terrorism, däribland kvinnor, barn, studenter och lärare.

Det handlade om en brutal och hänsynslös politik där människor kunde dödas på grund av misstankar om terrorism eller påstådd opposition mot regimen. I Barrios Altos mördades 15 människor, inklusive ett barn. I

Perus bortkuppade president, Pedro Castillo. Bild: Prensa Latina

La Cantuta kidnappades och mördades nio studenter och en lärare. All fakta för dessa brott finns att se på Minnesmuséet i Lima (El Lugar de la Memoria, LUM).

Alberto Fujimori dömdes för sitt individuella straffrättsliga ansvar för dessa brott. Därför är det allvarligt när den nya regeringen åter vill ge militären en större roll.

En ny lag, lag 32735, som lades fram av Fujimoris parlamentariker, öppnar för att militärer och poliser i vissa fall kan utredas och dömas inom militär- och polisjurisdiktionen även när civila är offer. Amnesty har varnat för att detta kan bidra till straffrihet. Det är inte en liten juridisk detalj. Ingen militär eller polis ska stå över den civila rättvisan när människor utsätts för allvarliga övergrepp.

Samtidigt måste vi komma ihåg Pedro Castillo, vår president som valdes av folket 2021. Han avsattes efter den politiska krisen den 7 december 2022 och har sedan dess suttit fängslad (se intervju i nr. 1/2026).

Nu har FN:s arbetsgrupp om godtyckliga frihetsberövanden slagit fast att Castillos frihetsberövande var godtyckligt och rekommenderat att han ska frigges omedelbart och få möjlighet till ersättning. Arbetsgruppen pekade bland annat på brister i den rättsliga grunden och hans rätt till en rättvis process.

Pedro Castillo måste befrias och hans mänskliga rättigheter respekteras.

Gemensamt för repressiva regeringar som Trumps, Mileis och Fujimoris är den propagandan som riktas mot vänstern. I Peru används begreppet *terrucos* för att stämpla vänsteranhängare, sociala rörelser och politiska motståndare som terrorister eller terrorist sympatisörer. Det är en form av politisk demonisering som bygger på rädsla och antikommunism. Man behöver inte bemöta vänsterns politiska argument om man först lyckas göra vänstern till en fiende.

Det finns också ett tydligt klass- och rasistiskt inslag i detta. Människor från landsbygden, Anderna och ursprungsbefolkningar har länge behandlats som mindre värda och mindre kapabla att bestämma över landets framtid.

Det är också därför jag reagerar på den ständiga och ofta absurda propagandan om "kommunismen". Den visar en stor okunskap om filosofi och historia.

Fujimorismens blöta dröm är att radera deras gärningar och kommer att vilja ändra på den peruanska historien och stänga El Lugar de la Memoria.

En stat blir inte starkare bara för att den använder militären mer. En demokrati blir inte starkare genom att journalister, opposition och människorättsförsvarare pressas. Och kampen mot korruption blir inte trovärdig om de mäktiga själva slipper granskning.

Peru behöver inte mindre demokrati och mer rädsla.

Peru behöver mer demokrati, social rättvisa och verklig kontroll över landets gemensamma resurser.

Och framför allt: ingen regering, ingen militär och ingen ekonomisk elit ska stå över lagen.

Katamaranen i Marina Tarará den 5 mars 2017. Bild: Jan Strömdahl

Loggbok från en seglats

runt Kuba

Jan Strömdahl

RECENSION: Runt Kuba med Jan Strömdahl

BO JOHANSSON

När jag fick höra att det skulle ges ut en loggbok från den seglats runt Kuba som Jan Strömdahl och hans seglarvänner genomförde i början av 2017 blev jag genast intresserad. Mina egna seglingserfarenheter inskränker sig till segling i Bohuslän, mest inomskärs, med någon avstickare över gränsen till Norge. Att segla med en hyrd katamaran runt Kuba och Ungdomsön/Isla de la Juventud låter som en rejäl utmaning.

Dessutom med en besättning på 7-10 personer som successivt ska bytas ut var eller varannan vecka. Kan det vara logistiskt möjligt? Det är ju annars ett miljövänligt sätt att ta sig till avlägsna platser om det går att genomföra. Detta gör loggboken till intressant läsning även för andra än seglingsentusiaster.

Texten ges liv genom de insprängda personliga betraktelserna från 13 av de 62 besättningsdeltagarna. Fina bilder i boken gör också gott.

Väder, vind och brister i katamaranens skick, bland annat motorer som

inte startar, gör det omöjligt att hålla seglatsens ursprungliga färdplan. Så den måste ibland omarbetas och delvis med hjälp av ICAP:s representant omförhandlas med myndigheter och kustbevakning. Detta och problemen med in och utcheckning av besättning, som bara kan ske i vissa marinor och hamnar, leder ibland till långa bilresor för att få tag på rätt instans så att färden kan fortsätta. Där försvann en del av seglatsens miljövänlighet.

I Kubas utsatta situation måste man ha förståelse för att landets säkerhet och säkerheten för besökande turister kommer i första hand.

Jag har sett en del avsnitt av TV-såpan *Över Atlanten* där seglingsproffset Gurra Kranz under tre veckor utan land i sikte seglar med diverse, ofta egocentriska kändisar. Vissa utan tidigare erfarenheter av att segla. De flesta blir sjösjuka och får hemlängtan. Det blev vid läsningen av loggboken omöjligt för mig att inte göra en del jämförelser.

Kapten Strömdahl ställdes inför helt andra problem under den 16 veckor långa seglatsen. Från katamaranen

hade man land i sikte nästan hela tiden. På någon av etapperna hade man ändå inte möjlighet att gå iland för att proviantera och umgås med befolkningen på en hel vecka.

En del proviantering kunde då skötas genom byteshandel med besättningar på lokala fiskebåtar. Dessa var också behjälpliga om det var problem med ankring.

Deltagarna fick också många fina naturupplevelser vid mangrovevikar och snorkling vid korallrev och stränder.

Min slutsats vid läsningen av loggboken är att det är mycket lättare att ta sig runt på Kuba landvägen med Viazuls bussar och med tåg till Santiago de Cuba än att göra strandhugg från segelbåt. Åtminstone var det så innan USA:s oljeblockad trädde i kraft i början av 2026.

Om man ville ta sig till avlägsna platser som Baracoa och Ungdomsön utan att flyga inrikes var det lätt ordnat. Från Santiago gick bussar till Baracoa och om man ville till Ungdomsön var det enkelt att boka en kombinerad buss- och färjebiljett

från den stora bussterminalen i Havana. Det har jag själv erfarenhet av.

Strömdahl gav inte upp hoppet om att det ska bli lättare att segla runt Kuba i framtiden. I slutet av 2017 reste han runt Kuba landvägen i ett projekt med studier av Kubas hållbarhet. Han var då beväpnad med några exemplar av loggboken överstätt till spanska som överlämnades till några hamnkaptener och myndigheter. Genom en kontakt lär en av dessa böcker ha hamnat på inrikesministerns bord.

Framtiden för segling runt Kuba är oviss och nu även hotad av USA:s utökade blockad med nya presidentdekret och hot om militär intervention.

Alex har fångat en snapper ombord på katamaranen.
Bild: Jan Strömdahl

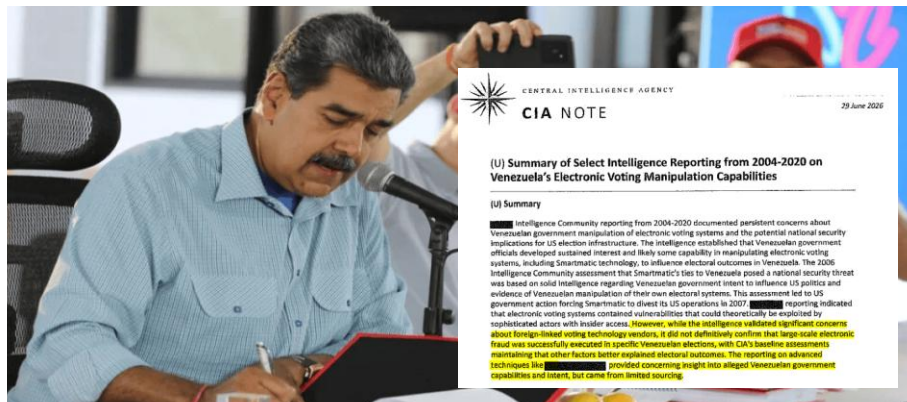
Köp boken!

Loggbok från en seglats runt Kuba finns till salu i Svensk-Kubanska Föreningens bokhandel.

Boken kostar 100 kronor exklusive frakt.

svensk.kubanska.se/bocker

CIA bekräftar: inget valfusk i Venezuela 2004-2020

Bilder: Prensa Presidencial, CIA (skärmdump)

HANNES PAKARINEN

Sedan länge har det varit etablerat i västerländsk media att Venezuelas presidenter Hugo Chávez och Nicolás Maduro hållit sig kvar vid makten genom omfattande valfusk. Senast 2024 användes denna anklagelse för att avfärda Maduros valseger som falsk, vilket kommenterades i denna tidskrift (se nr. 4/2024, s. 6-8).

Problemet med påståendena om valfusk är att de helt och hållet saknar förankring i verkligheten. Detta var tydligt redan för två år sedan, då den s.k. "demokratiska" oppositionen i Venezuela vägrade framlägga bevis för sitt påstående. Än tydligare blev det genom den CIA-rapport som deklassificerades den 1 juli i år.

Rapporten, som går under det långa namnet *Sammanfattning av utvald underrättelserapportering från 2004-2020 om Venezuelas kapacitet för elektronisk röstmanipulation*, slår redan i inledningen fast att "[CIA:s] underrättelser kunde inte definitivt fastslå att storskaligt elektroniskt valfusk genomfördes i Venezuelas val".

Mot slutet av rapporten understryker CIA gång på gång att den elektroniska valmanipulation som den venezolanska oppositionen och västmedia skrikit sig hesa om helt enkelt inte har hänt. Om valet 2012 skriver de att "storskaligt elektroniskt val-

fusk inte inträffade, trots att [namn maskat av CIA] rapporterade om manipulationsplaner."

Om parlamentsvalet 2020, som bojkottades av oppositionen, skriver CIA att det "bedömdes att regimen inte behövde använda sig av valfusk för att vinna valet". Vilka ytterligare detaljer som gömmer sig bakom den fyra rader långa censuren i detta stycke kan vi endast spekulera om.

En betydande del av rapporten handlar vidare om huruvida Venezuela har kapacitet att manipulera val i USA, en frågeställning som är totalt absurd. Även på denna punkt slår CIA fast att den venezolanska regeringen varken har möjlighet eller vilja att lägga sig i USA:s val.

Rapporten deklassificerades på president Donald Trumps order. För honom utgör den bevis på att det egentligen var han som skulle ha vunnit det US-amerikanska valet 2020, om bara utländska krafter inte hade stulit det.

Det är bara att tacka och bocka för Trumps paranoida fantasier. Han har oavsiktligt bevisat det många vetat länge: att Maduro var och är folkvald.

Läs rapporten genom att söka på originaltiteln, *Summary of Select Intelligence Reporting from 2004-2020 on Venezuela's Electronic Voting Manipulation Capabilities*.

Gatubild från Havanna. Bild: Zoltan Tiroler

Rapport från vår man i Havanna i juni 2026

EL VIKINGO

Bekanta i Sverige hör av sig och frågar hur läget är i Havanna och det är en aningen knepig fråga att besvara. För flertalet kubaner är situationen alltmer olidlig med långa strömbrott, ibland flera dagar, matinköp måste göras dagligen och blir dyrare då kylan ej fungerar, många saknar rinnande vatten, kollektivtrafiken ligger nere och termometeren stiger allt oftare över 30 grader.

Samtidigt ser den som besöker Havanna att staden fungerar ungefär som vanligt. Färre turister men de flesta hotell, restauranger och affärer är öppna, trafiken är i stort sett lika intensiv som för ett år sedan – med skillnaden att de är fler två- och trehjuliga eldrivna fordon – och taxis och turistbussar rullar som vanligt.

I våras, då USA hade genomfört sin 99-procentiga strypning av Kuba, såg jag framför mig ett Havanna som en spökstad framåt juni månad. Men icke, tack vare en regering med rätt fokus och ett folk som än en gång överträffat sig självt:

Upplägg med solceller, främst från Kina, men även via donationer, inköp och även privata solcells företag som erbjuder sina tjänster har etablerats i ett rasande tempo och målmedvetenheten gör att nya solpanelsparker ansluts till elnätet varje månad. Kuba anses nu vara det land som snabbast i hela världen går från olje- till solenergi. Privata solcellsägare erbjuds sälja ev överskott till elnätet och laddningsstationer återfinns på allt fler platser i landet.

USA har (än så länge) gjort ett undantag för små privata företag att köpa in och sälja bränsle, logistik och säkerhetsfrågor har lösts snabbt så nu finns både mer och billigare bilbränsle än för nån månad sen.

Mängder med eldrivna trehjuliga fordon med plats för sex personer på flaket har dykt upp. Ut med licenser, in med dem i taxitrafik.

För första gången någonsin har ett kubanskt raffinaderi lyckats förfinas den egenproducerade, trögflytande oljan.

Allt detta alltmedan ett potentiellt krig förbereds. Nya paket med kvä-

vande sanktioner kommer var och varannan vecka och nya verbala paket med lögn levereras samtidigt helt obesvärat av en besatt Marco Rubio. Oftast mynnar det ut i att Kuba är en misslyckad stat på gränsen till kollaps men han kan aldrig klargöra varför denna misslyckade stat behöver blockeras mer än något annat land gjorts i modern tid.

Han har inte heller lyckats påvisa vad som är nytt under solen, vad som gör Kuba till en säkerhetsrisk trots att inget hänt mellan länderna på 65 år. Kubas regering kan bara dementera, förtydliga, klargöra.

Bland annat detta var troligen syftet då president Miguel Díaz-Canel ställde upp för intervju i amerikanska NBC i april. En bra intervju där han visade att han är en självständig president, inte en marionett för någon "styrande elit". På frågan om politiska fångar svarade han att det inte finns några – de som fängslats i samband med protester är åtalade för vandalisera, plundring etc.

För det är ju så, kubanen har lagstadgat rätt att kritisera regeringen

och t.ex. revolutionen, så länge han ej tagit emot pengar från främmande makt för att göra det. Precis som i Sverige. Kubaner har rätt att protestera fredligt men inte att vandalisera och plundra samtidigt. Precis som i Sverige. Enda skillnaden är att kubanen kallas politisk fånge av media och människorättsorganisationer och svensken för brottsling.

Jag läste en snyftare om en man som sade sig bara gått ut för att se till "sin grupp" i anslutning till de s.k. 11 juli-protesterna 2021 utan att begå något brott och ändå fick 4 års fängelse. I det finstiltade kunde man läsa att han var promotor för den US-amerikanska organisation som anstiftat protesterna – en oerhört rik organisation med förgreningar till CIA, välkända statskuppmaakare och europeisk extremhöger. I Iran eller Saudiarabien hade det troligen blivit avrättning. Före detta CIA-analytikern Fulton Armstrong sade till *Deutsche Welle Español* förra året:

"Kubas protester den 11 juli 2021, även om de var förankrade i autentiska anspråk, var välplanerade med US-amerikanskt stöd."

Fulton Armstrong och flera andra f.d. CIA-anställda sände nyligen ett öppet brev där de av flera anledningar fördömde Trumps Kubapolitik. Det är faktiskt lite slående att så många f.d. CIA-anställda står upp för Kuba – en av dem (Philip Agee) flyttade t.o.m. hit – de om några lär veta vad som är propaganda, lögn respektive sanning.

"Kuba har otaliga gånger framgångsrikt gått i strid med USA:s försök att isolera landet. Alla smutsiga metoder har använts, infiltration, sabotage, terrorism, mord, ekonomisk och biologisk krigföring och oupphörliga lögn i media i många länder." **Philip Agee, f.d. CIA-officer.**

"Om Kuba inte hade den US-amerikanska blockaden skulle det vara som Norge, Holland, Schweiz... eftersom dess folk är kvalificerade." Brasiliens president **Lula da Silva.**

"Det enda vi vill ha från USA är ingenting." **Liz Oliva Fernández,**

Marknad i Havanna. Bild: Zoltan Tiroler

USA blockerar Kuba från att köpa det svarta guld, oro negro. Mackarna har slut på bränsle. Bild: Zoltan Tiroler

journalist på portalen *Belly of the Beast*, som rekommenderas å det varmaste.

"...det är viktigt att säga att den kubanska regeringen har gjort ett exceptionellt bra jobb med att tillgodose sociala behov, näringsbehov,

utbildningsbehov, hälsovårdsbehov." **Jeffrey Sachs**, världskänd US-amerikansk ekonomiprofessor vid sitt senaste besök i augusti 2024.

Los VanVan på scen. Bild: CNC

Los VanVan på turné!

MARIA SANDBLAD

När USA sänder ut en galen pedofil president, en Armageddon-tatuerad "krigsminister" och en maktberusad utrikesminister med storhetsvansinne för att tvinga EU och Nato att följa den beordrade vägen – då skickar Kuba ut ett lyckofyrverkeri som heter Los Van Van på sommarturné i Europa!

Den legendariska 17 man starka, snart 60-åriga gruppen som med sina halmhattar, Hawaiiskjortor, slagverk, elbas, fioler och maffiga blåssektion, sin sensationella mix av afrokubanskt, salsa, jazz, funk och traditionell kubansk musik, i stället för att hetsa till krig, våld och hat, vet exakt hur man får en hel värld att lyfta mot himlen och dansa!

Kontrasten kunde inte varit starkare. Och säger allt om Kuba.

Ett enda stopp i Sverige, Göteborg – varför inte Stockholm också? – blev det för denna världsberömda grupp som är ett unikt stycke levande musikhistoria – Yipeee! Stora teatern fylld till sista plats, 600 per-

soner, när Los van Van bjöd in till två timmar och 15 minuters oavbruten glädje på själva nationaldagen! Ja tack! Sedan grundaren Juan Formells bortgång är det sonen Samuel, trummis, som leder gruppen, inga av ursprungsmusikerna är kvar. Det är alltså nya, unga vassa musiker som fortsätter att skapa en musikalisk naturkraft ingen kan stå emot.

"Fullständig knockout från första ackordet", bekräftar göteborgsmusikern och Kubavännen Stefan Engberg, slagverkare i salsagruppen *Américo Appiano y los Stefanos*. "Publiken började dansa direkt, och det bara fortsatte. När de spelade sin megahit *Muevete* var extasen nära. Alla var med".

Livet förvandlat till vajande kungspalmer, vita stränder, vinden mot ansiktet en varm kväll på Malecón där jag en gång för länge sedan fick hälsa på Juan Formell när han strosade förbi. Kuba som en varm stråle hopp i allt mörker som råder; den där speciella känslan av att allt är möjligt, av att de goda krafterna finns, av att vi har styrkan, modet och solidariteten, snitsigare danssteg

och kvickare humor än de gamla trötta, avundsjuka imperialisterna vars tid snart är ute. Vem kan värja sig mot det budskapet?

Inte minst blev konserten en rak musikalisk höger på alla som räknat ut Kuba efter Trumps sjuka hotelser om invasion och om att ta över ön. Glöm det! Kuba, särskilt kubansk musik, särskilt Los Van Van, förkroppsligar visionen av att en annan värld, fylld av kärlek, viktlösa förälskelser och en vibrerande framtidstro, är möjlig: Det finns ingen starkare kraft i livet än den. Kanske därför inga tidningar vågade recensera konserten...

Stämningen hög både före och efter konserten. Svensk-Kubanska i Göteborg delade ut flygblad utanför Stora teatern, och Los Van Vans utsålda Europaturné fortsatte till Frankrike, Italien, Kroatien och Spanien. Bättre ambassadörer för Kuba och den värld man längtar efter får man leta efter! VIVA CUBA!

Bild: Creative Commons

Den bästa dagen i mitt liv

YEILÉN DELGADO CALVO

ÖVERSÄTTNING

CHRISTINE VAPLE

Den bästa dagen i hans liv började i mörker. Längre har våra dagar börjat i mörker. Så fort jag öppnade ögonen tänkte jag på hur många timmar till maten i kylskåpet skulle hålla. Utan att ens öppna munnen kom jag fram till att det inte var många.

Medan jag borstade tänderna varnade min man mig för att det knappt fanns några kontanter kvar till bröd, och vi såg förtvivlat på varandra. "Vi måste köpa bananer", sa jag. Men vi kollade våra telefoner och ingen av oss hade täckning: det digitala betalningsalternativet var alltså uteslutet.

Först steg hans syster upp och sedan han själv, direkt till frukostbordet. När brödbiten var uppäten bad han om en till. Min man och jag tittade på varandra och svarade unisont: "Visst, vännen". Med brödet fortfarande i handen gick han iväg för att leka.

Jag slängde gårdagens kikärter eftersom de redan luktade illa, när han frågade om han fick se en tecknad film på laptopen, och därmed kunde jag glömma att hinna med lite arbete. Så jag satte jag på Coco, draken.

Efter tusen om och men för att identifiera oss och en diskussion med butiksbiträdet som vägrade ta emot digital betalning, lyckades vi fylla på förrådet. När min son såg mango-skivorna i skålen blev hans ögon stora som tefat: Åhhh va gott!

På eftermiddagen, efter att de få timmarna med el var över, kände jag återigen den där lilla smärtan i bröstet som jag får då och då. Det är ångest, det vet jag, och stress. Min man har även haft ett surrande i öronen och var tvungen att gå och mäta blodtrycket. Det var normalt. "Försök att ta det lite lugnt", rådde läkaren honom. Det är en mycket allvarlig sak, men vi tyckte att rådet var väldigt komiskt.

Jag ville sätta mig och skriva, men idéerna kom inte. Osäkerheten är ganska förlamande. Jag bestämde mig för att lämna arbetet till måndagen och satte mig och målade med barnen. Sen ritade vi. Mina teckningar får dem att skratta eftersom jag är en "jätteduktig" tecknare.

Jag skulle just bada dem när skyfallet började. Och min man fick idén att de skulle bada i regnet. Jag hörde deras skratt från gården och tänkte "varför inte". När de såg mig i regnet precis som de, så ökade skriken och galenskapen.

Senare åt vi i skymningen, fortfarande med leenden från regnet och våta hår. Innan vi gick och la oss kom vi vuxna överens om att om elen kom på morgonen skulle vi stiga upp för att sätta på tvättmaskinen och stryka. Det fick mig att tänka på Trumps och Marco Rubios mödrar, jag vet inte varför, eftersom jag förstår att deras mammor inte kan klandras för något; men ja, det är en mycket vanlig förolämpning.

Vi öppnade dörren och fönstret, och även om vattnet hade gjort luften sval så var där inte den minsta lilla bris. "Jag är varm", sa han till mig. Jag bad honom ligga stilla. Jag läste Askungen för dem och sedan ett kapitel ur Den lille prinsen.

När jag såg att de sov stängde jag igen boken. Jag reste mig för att stoppa om dem och ge dem en liten puss. Och det var då min son viskade till mig, utan att öppna ögonen: "Mamma, idag var den bästa dagen i mitt liv".

Jag kunde inte svara honom, för jag fick en klump i halsen. Men jag gick och la mig lite lättare till sinnes.

Denna text har tidigare publicerats på Yeilén Delgado Calvos blogg Matrioska de Isla.

Deltagarna på mötet. Bild: MediCubaEurope

MediCubaEurope stärker sitt arbete

ZOLTAN TIROLER

I början på sommaren höll MediCubaEurope ett möte i Schweiz. Ett drygt dussin solidaritetsorganisationer och NGO:er är medlemmar i MCE, varav Svensk-Kubanska är en, och Joel Assarsson ingår i styrelsen. Kubas hälsovårdsministerium, MINSAP, skickade sina varma lyckönskningar till deltagarna. De dryga 30-talet närvarande från ett dussin länder fick många intressanta rapporter under mötet.

Under andra året av kampanjen för pacemakers har 750 sådana kunnat skickas. Vi fick höra att dessa 750 har nått många flera genom att vänner, bekanta och familjemedlemmar gläds åt de som fått livet åter. I år räknar man med att komma upp i 1000 pacemakers. Här ligger nu tyngdpunkten på att skicka stentar, något som håller kärlen öppna. Likaså fortsätter MCE att skicka råvaror för framställning av heparin, som är nödvändigt vid många ingrepp. Den heparin som tillverkas i Kuba kostar ca 15 kronor per dos. Importerad heparin kostar tre gånger så mycket, 45 kronor per dos.

För närvarande är fokus på solpaneler till sjukhus och andra vårdinrättningar. I Tidskriften Kuba nr 2/2026 kunde man läsa om solpanelerna till barnsjukhuset Borrás-Marfán i Havanna. Dessa är nu installerade. På hemsidan har vi rapporterat om solpaneler som installerats på den stora Medicinska Hälsohögskolan, ELAM, som nu täcker 50 procent av elbehovet med solceller. Andra institutioner som har fått, eller ska få, paneler är barnsjukhuset William Solér, BioCubaFarma, Finlay-institutet, Pedro Kouri med flera.

Beatt Schmidt, som besökte Svensk-Kubanskas höstmöte 2025, redogjorde mer i detalj för solcellsprojektet, *Energia para la Vida*, (Energi för livet). Snart 2000 kW har installerats av MCE, vilket motsvarar en stor solcellspark, typ 1,5 fotbollsplaner.

MCEs representant i Kuba, Manuel Vanegas, berättade om arbetet där. "Vi kan inte lösa problemet med elförsörjning, men vi lättar på trycket. Det handlar om punktinsatser. Likaså stöd till Kubas egen medicin-tillverkning. Sedan behövs cancermediciner, antibiotika, medicin för behandling av barnpilepsi och

mycket annat." MCE arbetar också med professionellt utbyte och samarbetar där med andra finansiärer.

Det finns ju inga svenska offentliga aktörer som stöder Kuba och MCE. Men till exempel Baskien, Kana-rieöarna och den schweiziska staden Zürich gör det.

Kubas ambassadör i Schweiz, Laura Pojol Torres, berömde MCE och dess arbete. Hon pratade om den svåra situationen i sitt land och sa att "Kuba behöver ett mirakel för att komma ur krisen. Regeringarna runt om i världen sviker. Solidaritetsorganisationerna är de enda som ställer upp i denna kritiska tid."

"Situationen är förskräcklig, och det har blivit stadigt sämre under de senaste sex, sju åren, men vi upprätthåller trots det gratis hälsovård till alla. Samtidigt står 120 000 patienter i kö för behandling. Kärnan i hela hälsovårdssystemet är förebyggande vård och det urholkas nu efterhand. Vi har en emigration utan motstycke. Sanktionerna har ackumulerats år efter år och effekterna slår nu igenom fullt ut." Folk är trötta och utmattade. Men inga

folkliga upplopp har skett då de flesta begriper vad svårigheterna beror på. Det ökade trycket från USA ökar den politiska medvetenheten. USAs strypning av ön är uppenbar för alla.

Ambassadören redogjorde för de försök som Kuba gjort att raffinera den egna, tunga och svavelhaltiga olja, som utvinns på ön. "Om vi lyckas skulle det täcka 40 procent av behovet. Utbyggnaden av solcellsparker går snabbt, men det behövs otroligt många för att täcka behovet."

Laura Pojol avslutade med att framhålla att Kuba nu lever under den farligaste situationen på flera årtionden. Att undvika ett direkt militärt anfall är högprioriterat för den kubanska diplomatin. Det skulle orsaka mycket lidande, men kubanerna är beredda att försvara sig ifall det blir nödvändigt. Hon riktade ett stort tack till alla solidariska människor och uppmanade till ökad aktivitet och att bemöta alla lögner om Kuba, såväl i verkligheten som i sociala medier.

MCE omsätter ungefär fem miljoner kronor per år och administrationskostnaderna är endast cirka fem procent för resor, marknadsföring och personal.

Svensk-Kubanska kommer självklart att fortsätta att stödja MediCubas värdefulla arbete för Kuba.

**STÖD VÅRT ARBETE
MED MEDICUBA!**

**Swish: 123 182 37 72
PlusGiro: 23 57 15-0**

**MÄRK BETALNINGEN
MED "MEDICIN"**

Palestina, Fidel och Kuba

Bild: Cubadebate / ENRO

TELESUR

Den palestinske läkaren Murid Abukhater lyfte på tisdagen den 11 augusti fram arvet efter den kubanska revolutionens ledare, Fidel Castro, mot bakgrund av de aktuella utmaningarna för den globala södern och kampen mot de imperialistiska ländernas hegemoni. I en exklusiv intervju för TeleSUR under det första internationella kollokviet: *Fidel: arv och framtid* framhöll läkaren också Kubas solidaritet med rättvisan.

"Fidel var en ledare för den kubanska revolutionen här, men också ett ljus för hela världen tack vare sina idéer och sitt tänkande ... och hit kom människor från alla länder till Kuba, eftersom Kuba är en fyrbåk för internationalism och solidaritet med alla rättfärdiga sakfrågor i världen", betonade läkaren, som är utexaminerad från den latinamerikanska medicinska högskolan (ELAM).

Den palestinske läkaren betonade aktualiteten i den kubanske ledarens principer och ideal för att möta den globala imperialismen och sionismen, som också drabbar Kuba och Palestina: "För oss är Fidel en bok som vi måste läsa och förstå hans idéer för att kunna möta det som händer, möta imperialismen, möta sionismen som drabbar alla våra länder, särskilt i Palestina och här där vi bor i Kuba."

Abukhater uttryckte samtidigt sitt stöd för den kubanska saken: "För det första är Kuba inte ensamt, och för det andra är Fidel vår ledare – och kommer alltid att vara det – för

att möta allt, den barbariska grymhet som Kuba utsätts för från USA och de imperialistiska länderna."

Doktor Abukhater fördömde den blockad som införts mot ön och de svårigheter som den karibiska nationen står inför till följd av denna blockad när det gäller hälso- och sjukvård, såsom införsel av läkemedel och bränsle.

Det första internationella kollokviet *Fidel: arv och framtid* inleddes den 10 augusti i Havanna, Kuba, med syftet att reflektera över arvet, framtiden och nutiden för de idéer, planer och projekt – framför allt inom solidaritet och internationalism – som ledaren för den kubanska revolutionen, Fidel Castro, har genomfört, samt deras relevans i dag.

Mötet besöktes av 1500 delegater, däribland 1000 utlänningar från 63 länder, med ett stort deltagande av ungdomar.

Symposiet ägde rum som en del av evenemangen för att fira hundraårsdagen av överbefälhavaren Fidel Castro Ruz födelse och pågick till och med den 13 augusti.

Kuba och Palestina har upprätthållit starka vänskapsband sedan 1973, efter att Kuba brutit förbindelserna med Israel och erkänt Palestinska befrielseorganisationen (PLO), vilket bekräftade landets stöd för den palestinska saken och dess ställningstagande till förmån för en tvåstatslösning.

Notiser från Vårt Amerika

Tidskriften Kuba må ha ett fokus på just Kuba, men kampen mot USA-imperialismen fortgår ständigt i alla delar av Latinamerika. På detta uppslag samlar vi därför några aktuella notiser från det som den kubanska nationalhjälten José Martí kallade 'Vårt Amerika'.

ARGENTINA

Mileis regering tillåter för första gången i historien militärer att ha ett extrajobb. Beslutet belyser löneproblemen inom den argentinska försvarsmakten och de växande svårigheterna att behålla kvalificerad personal.

Sedan den högerextreme presidenten tillträdde har militärens löner minskat med mer än 80 procent i förhållande till inflationen, vilket innebär att reallönerna idag är 25 procent lägre än i december 2023.

NICARAGUA

Nicaragua satsar på utvecklingen av förnybara energikällor. Landet har uppnått en nationell elförsörjning på över 99 procent, vilket sedan 2007 (då Sandinisterna vann valet) har gynnat mer än tre miljoner människor som tidigare saknade tillgång till el.

Det centralamerikanska landet avslutade 2025 med 73 procent av elproduktionen från förnybara källor, efter att ha utökat kapaciteten med 69 megawatt.

PERU

Fascisten Keiko Fujimori besegrade sin motståndare Roberto Sánchez med knapp marginal (50,13% mot 49,87%) i andra omgången av landets presidentval.

Keiko är dotter till landets tidigare diktator Alberto Fujimori. Den äldre Fujimori släpptes ur fängelse p.g.a. sjukdom 2023, och dog året därpå.

Läs mer om valet i Peru på s. 19 i detta nummer.

COLOMBIA

President Gustavo Petro avvisade Trumps inblandning i valet i Colombia och anmälde Trump för att lägga sig i landets inre angelägenheter till FN, efter att Trump uttryckt sitt stöd för den högerextreme presidentkandidaten.

Petro kritiserade Washingtons beslut att stödja kandidaten Abelardo de la Espriella. Han kunde senare även påvisa att omfattande valfusk ligger bakom extremhögerens seger i valet.

PUERTO RICO

Tusentals människor marscherade i juli för Puerto Ricos självständighet. Ön har sedan 1952 status som "fri associerad stat" i USA. Demonstrationen sammanföll med årsdagen av Rafael Cancel Mirandas födelsedag, som 1954 ledde en väpnad aktion i USA:s kongress för att fördöma det koloniala herreväldet.

Ön plågas av utbredd fattigdom, ständiga strömavbrott, vattenbrist och hög kriminalitet.

ECUADOR

Den 8 juni hittades kroppen efter aktivisten Mónica Silva Koniuszek. Silva hade anklagat staten för hot mot sitt liv efter att hon anmält myndigheternas olagliga försäljning av mark. Hon avslöjade att det fanns ett nätverk av nepotism och påverkan inom revisionsmyndigheten.

På sina sociala medier uppgav hon att "onsdagen den 4 mars [...] fick jag två varningar om ett lönnmord som planerats mot mig under den här veckan".

BOLIVIA

Bolivia skakas sedan månader av massiva protester. Städerna La Paz och Cochabamba har varit skådeplatsen för massiva demonstrationer av sociala organisationer, fackförbund och urfolksgrupper för att kräva att republikens president, Rodrigo Paz, avgår.

Regeringen har med USA:s stöd satt in såväl militär som beväpnad fascistisk paramilitär mot demonstranterna. De senare går med polisen, beväpnade med machetes.

BRASILLEN

President Lula da Silva bekräftade att Brasilien nekat visum för två tjänstemän från USA:s utrikesdepartement, vilka misstänks ha planerat att lägga sig i landets presidentval i oktober.

Presidentvalet står mellan Lula och Flávio Bolsonaro, son till den högerextreme f.d. presidenten. De två tjänstemännen hade planerat in ett möte med Flávio, vars far Jair avtjänar ett 27-årigt fängelsestraff för kupp försök.

Petro nobbar USA

Petro på statsbesök i Kuba. Bild: Dunia Álvarez Palacios

Colombias avgående president, Gustavo Petro, gjorde sitt sista statsbesök i Kuba, där han träffade sin kollega Miguel Díaz-Canel.

Den colombianske presidenten reste till ön för att uttrycka sin solidaritet med Kuba, mitt i den skärpta US-amerikanska blockaden, den energiblockad som den karibiska nationen står inför och USA:s hot om att med våld störta den kubanska regeringen.

Besöket fick särskild betydelse mot bakgrund av de bilaterala diplomatiska spänningarna. Det historiska förhållandet mellan de båda länderna hänger på en skör tråd på grund av den nyvalde colombianske presidenten Abelardo de la Espriellas maktövertagande, då han redan har meddelat att han kommer att stänga Colombias ambassad i Kuba.

Havanna beskrev detta beslut som en "handling av underordning under USA:s aggressionspolitik [...] som inte har det minsta berättigande och inte heller ligger i Colombias nationella intresse".

Utan att direkt nämna sin efterträdare varnade Petro för att ett eventuellt avbrytande av förbindelserna kommer att isolera Colombia och leda till att landet hamnar i den "lilla kretsen av folkmordets vänner, eftersom mänskligheten är emot folkmordet i Gaza".

Detta blir tredje gången som Petro besöker Kuba i egenskap av statschef. De två tidigare resorna ägde rum i juni 2023, då han deltog i avslutningen av den tredje förhandlingsomgången med gerillagruppen ELN, och i september samma år, för att närvara vid toppmötet för stats- och regeringscheferna i G77 + Kina.

"Jag har kommit hit för att uppmana mänskligheten till solidaritet med Kuba, så att det inte sker någon invasion eller missilattack här, och för att föreslå – även för den nuvarande US-amerikanska regeringen, herr Rubio och Trump – att man inleder en dialog mellan civilisationer som ska vara jämlika trots sina olikheter", sade Petro vid sitt besök.

SMÅTT & GOTT

Läkarnas land

Bild: ELAM

Den 24 juli utexaminerades 1800 studenter från drygt 70 länder som fått sin läkarutbildning gratis av Kuba. Inte minst Palestina är representerat.

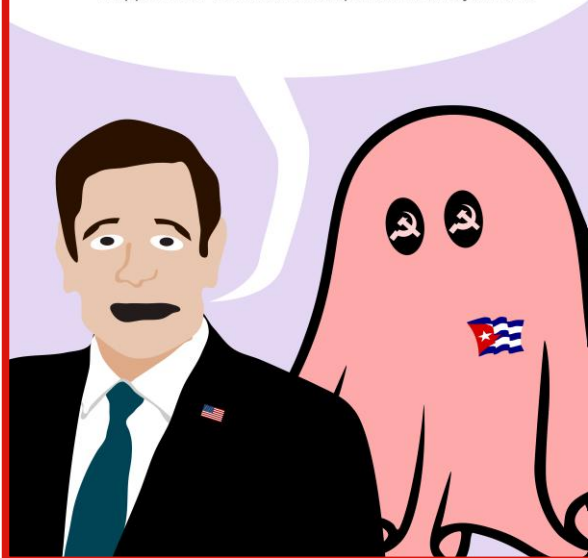
Detta har pågått i många år. Vilket annat land gör liknande solidaritetsinsatser? Vilka medier nämner dessa unika insatser?

EL DIBUJO - "DET SPÖKAR I USA"

Tecknare: Ryömä

"KUBA ÄR HUVUDSTADEN FÖR 2000-TALETS KOMMUNISM."

Rapport från USA:s utrikesdepartement, 20 juli 2026

KONTAKTINFORMATION Svensk-Kubanska Föreningen

FÖRENINGENS ORDFÖRANDE

Anna Assarsson
anna@svensk-kubanska.se

KANSILI: 08-31 95 30
info@svensk-kubanska.se

www.svensk-kubanska.se

AVESTA

Lars Steiner, 073-040 93 41
larsteiner18@gmail.com

BODEN

Anna-Greta Wallmark, 070-371 97 89
annagreta.wallmark@gmail.com

BOLLNÄS

Magnus Hedman, 073-654 81 85
hedmanmagnus@hotmail.com

BORÄS - SJUHÄRAD

Bengt Persson, 070-453 02 41
bengtbp@yahoo.se

ESKILSTUNA

Betty Möller, 073-022 98 73
bettymoller02@gmail.com

FINSPÅNG

Carlinge Wisberg, 076-311 53 38
callewisberg@hotmail.com

GISLAVED

Carl Östlund, 070-236 62 86
carlostellund05@gmail.com

GOTLAND

Klas Hallberg, 070-246 99 15
klasojh@gmail.com

GÖTEBORG

Hugo Jörgensson, 073-988 11 89
svensk.kubanska.goteborg@gmail.com

HAGFORS

Hans Skagerlind, 070-555 92 91
uh.skagerlind@live.com

HALMSTAD

Bror Persson, 070-203 14 88
brorpersson@telia.com

HAVANNA - KUBA

Eggis Johansson
Whatsapp +53 5-697 74 08
eggis.egge@gmail.com

HELSINGBORG

Joel Assarsson, 076-149 62 24
philuren.ja@gmail.com

HUDIKSVALL

Thomas Thornell, 070-949 44 97
thomas.thornell@telia.com

HULTSFRED

Rolf Lif, 076-303 33 41

JÖNKÖPING

Mats Werning, 070-692 96 00
mats.werning@gmail.com

KARLSKRONA

Ulf Bjerén, 076-405 99 70
ulf@bjerén.se

KARLSTAD

Pär Letell, 070-095 07 22
pletell47@gmail.com

LINKÖPING

Anika Agebjörn, 070-232 67 70
anika.agebjorn@gmail.com

LUDVIKA

Vakant

LULEÅ

Jan Englund, 070-338 40 44
jan.g.englund@gmail.com

LUND

Lars Nerpin, 070-272 55 27
larsnerpin@outlook.com

LYSEKIL - FYRBODAL

Bengt-Olof Andersson, 070-884 19 52
bengt.olof.andersson@gmail.com

MALMÖ - SÖDRA SKÅNE

Winnie Svendsen, 070-940 29 12
winnie.svendsen@minepost.nu

MORA

Vivi Sandström, 070-635 84 31
sandstromvivi@gmail.com

NORBERG

Arne Andersson, 070-373 98 51
over-stock-och-sten@telia.com

NORRKÖPING

Marta Gutiérrez, 070-527 41 70
marta.gutierrez.sanmartin@gmail.com

NYBRO

Johan Karlsson, 070-562 56 30
brown_sand00@hotmail.com

NYKÖPING

Timothy Månfröst, 072-238 17 86
moonfroosty@gmail.com

SALA

Carina Kreku, 070-588 52 52
svensk-kubanska@admanum.se

SKELLEFTEÅ

Sune Marklund, 070-245 41 52
sunemarklund@gmail.com

STOCKHOLM

Rolando Zanzi
svenskkubanska.sth@gmail.com

SUNDSVALL

Bertil Olsson, 070-225 41 05
olssonbertil14@gmail.com

UDDEVALLA - FYRBODAL

Eva Ludvigsson, 073-046 18 89
evalud@live.com

ULRICEHAMN - SJUHÄRAD

Arne Sjögren, 0321-157 74
arne@sjogren.info

UPPSALA

Stefan Bergström, 070-821 69 61
stefan.bergstrom1959@gmail.com

VALDEMARSVIK

Karl Tingström, 070-242 69 62
karl.tingstrom@gmail.com

VARBERG

Marianne Dovemark, 070-956 68 85
mariannedovemark@gmail.com

VÄRNAMO

Carl Östlund, 070-236 62 86
carlostellund05@gmail.com

VÄSTERÅS

Nidia Aman, 076-402 44 27
nidialoarte@gmail.com

VÄXJÖ

Juan Carlos Sepúlveda, 070-207 89 96
coto55@hotmail.com

ÅNGE

Monica Stenberg, 073-352 98 78
monica.stenberg@telia.com

ÖREBRO

Erik Petersson, 073-109 28 67
errol.petersson@gmail.com

ÖSTERSUND

Arne Olofsson, 070-512 15 83
arne.olofsson1951@gmail.com

ÖSTRA SKÅNE

Ingemar Gustafsson, 070-722 56 39
moppan53@gmail.com

JUBILEUMSFEST

FIDEL CASTRO 100 ÅR
SV.-KUB. FÖRENINGEN 60 ÅR

MARX-ENGELS-HUSET, GÖTEBORG
FJÄRDE LÅNGGATAN 8B
10 OKTOBER

MER INFORMATION OCH ANMÄLAN:
INFO@SVENSK-KUBANSKA.SE

Svensk-Kubanska Föreningen
svensk-kubanska.se